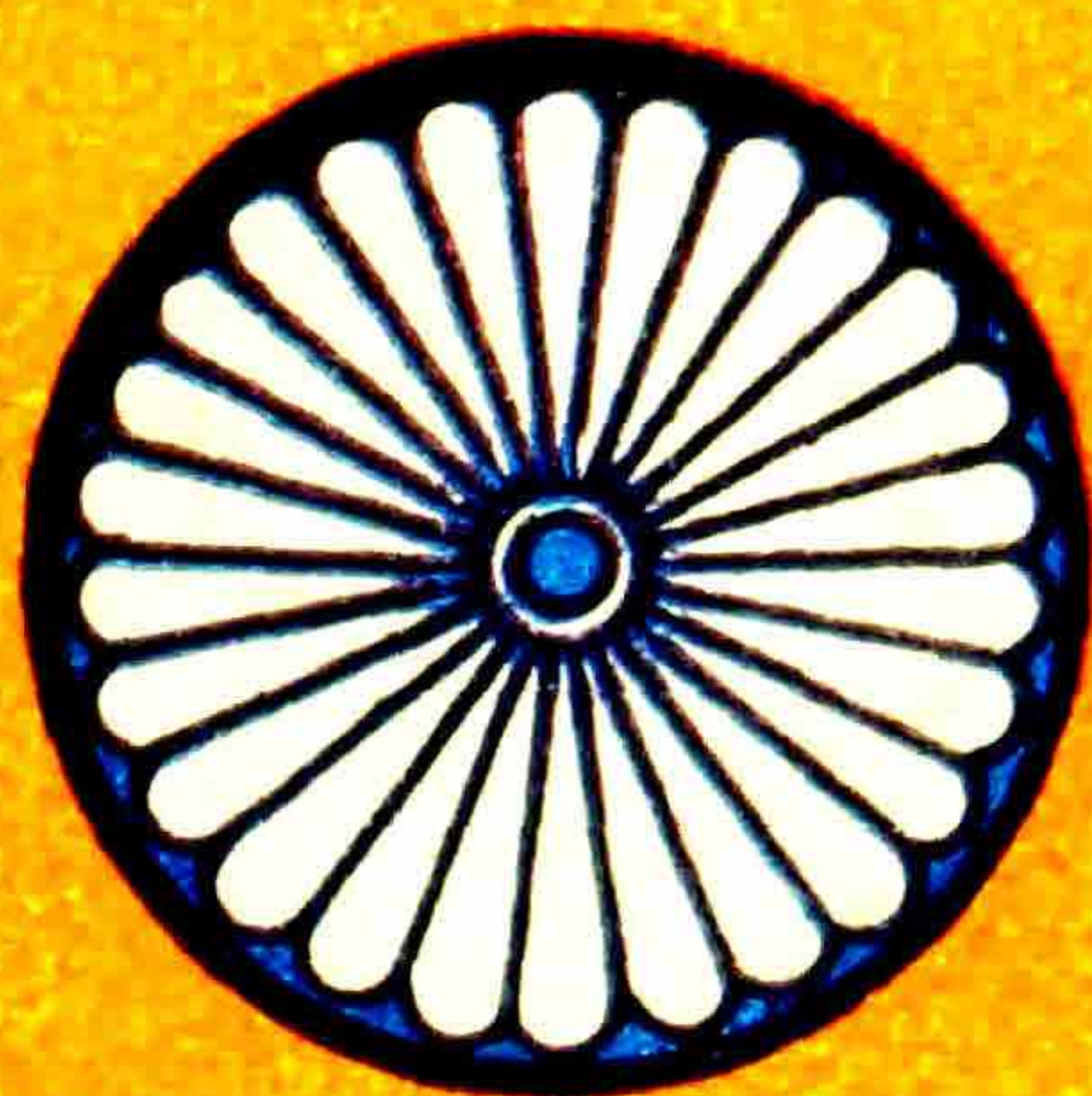

ဘဝတန်ဖိုးတရားတော်

၆၄

မိမိတို့ကုန်ဆုံးတော် အရှင်ဉာဏ်သာရ

(ဆပိတ်အိုင်)

၁၅၇၁၉

သဲကုန်း-အရှင်ဥာဏိဿရ

ဘဝတန်ခိုး တရားတော်

စာမူကြိုတင်ခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၀၂၅၅)
မျက်နှာဖုံး ခွင့်ပြုချက် အမှတ်(၀၄၇၉)

ပထမအကြိမ်
၁၉၈၂-ခု၊ ဇူလိုင်
အုပ်စု-၅၀၀၀
တန်ဖိုး ~~၄~~-ကျပ်

မျက်နှာဖုံးရိုက် ပြည်သူ့အလင်း
ပန်းချီ ဦးမြင့်မောင်
စာအုပ်ချုပ် ယဉ်မျိုး

ပုံနှိပ်သူ။ ။ဦးစိန်ကြည်၊ ပြည်သူ့အလင်း ပုံနှိပ်တိုက်၊
(၀၀၄၇) အမှတ် ၁၆၉၊ ၃၇ လမ်း၊
ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ။ ။ဦးသိန်းရွှေ၊ ပင်းယစာပေ
(၀၁၁၇) ၂၈၉၊ ဘားလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

မဟာဝိကာ

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	နိဒါန်း	၅
၂။	ပဏာမစကား	၁၅
၃။	ဘုရားရှိခိုး	၁၆
၄။	တရားအမည်ပေးကြစို့	၁၈
၅။	အတွေးအခေါ် (တက္ကဗေဒ) နဲ့ အယူအဆ (ဒဿနိကဗေဒ) မမှားကြစေနဲ့	၁၉
၆။	မာဂဏ္ဍိပရဗိုဇ်ကြီးရဲ့ အတွေးအခေါ် အယူအဆ	၂၀
၇။	အနာကင်းခြင်းကျန်းမာခြင်းဟာ လာဘ်ကြီးတခု	၂၁
၈။	ဒိဋ္ဌဓမ္မနိဗ္ဗာနဝါဒီသမားတို့ကဘာပြောကြသလဲ	၂၃
၉။	အတွေးအခေါ်မှားယင် အယူအဆပါမှားတတ်တယ်	၂၄
၁၀။	ဗုဒ္ဓခွဲခြားပြတဲ့ အနှစ်နဲ့ အကာ	၂၅
၁၁။	လောကနိဗ္ဗာန်မှာ ရန်သူတွေဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတယ်	၂၆
၁၂။	စီးပွားဥစ္စာရဲ့ အနှစ်သာရဟာဘာလဲ	၂၇
၁၃။	ဘဝရဲ့ အနှစ်သာရဟာဘာလဲ	၂၇
၁၄။	ဗုဒ္ဓအဖြေပေးတဲ့ရောဂါဆိုတာ	၂၉
၁၅။	ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာရောဂါတွေ အပြည့်ရှိနေတယ်	၃၀
၁၆။	အာရောဂျမာန် ဇီဝိတမာန်ထောင်လွှားယင်	၃၁
၁၇။	ဆင်ခြင်တုံတရားလက်ကိုင်ထားကြပါ	၃၂
၁၈။	တန်ဖိုးမဲ့အသက်ရှည်ခြင်းမျိုး	၃၃

မာတိကာ

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁၉။	တန်ဖိုးရှိတဲ့အသက်ရှည်ခြင်းမျိုး	၃၄
၂၀။	ကိုယ်ကျင့်တရားကင်းမဲ့လှသောအခါ	၃၅
၂၁။	ပစ္စုပ္ပန်ရောသံသရာပါမကောင်းကျိုးတွေ	၃၆
၂၂။	လုံ့လဝီရိယကင်းလှပျင်းတို့ဘဝမရောက်ကြစေနဲ့	၃၉
၂၃။	မလျော့သောလုံ့လဝီရိယရှိကြရမယ်	၄၀
၂၄။	လုံ့လဝီရိယနဲ့ကိုယ်ကျင့်တရားတုံ့စပ်ပေးပါ	၄၁
၂၅။	တည်ငြိမ်တဲ့စိတ်မရှိယင် ပဲ့မပါတဲ့လှေလိုပဲ	၄၂
၂၆။	တည်ငြိမ်တဲ့စိတ် (သို့) သမာဟိတစိတ် (သို့) သမာဓိရှိဖို့လိုတယ်	၄၃
၂၇။	ဝီရိယကိုသမာဓိနဲ့တုံ့စပ်ပေးယင်ခရီးတွင်တယ်	၄၄
၂၈။	နာမ်နဲ့ရုပ်ခွဲခြားသိတဲ့ဉာဏ်တော့ရှိထားအုံးမှ	၄၅
၂၉။	သမာဓိကင်းတော့နီဝရဏတွေနီဝစက်တတ်တယ်	၄၆
၃၀။	စိတ်ချမ်းသာမှုရယူလိုလျှင်နီဝရဏကင်းအောင်လုပ်	၄၇
၃၁။	သက္ကာယဒိဋ္ဌိကြီးကိုပယ်ခွာတဲ့ပညာ	၄၈
၃၂။	သဿတဒိဋ္ဌိနဲ့ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ မကပ်စွဲရအောင်	၅၀
၃၃။	သဿတဒိဋ္ဌိနဲ့ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ ကင်းရှင်းသွားတဲ့အချိန်	၅၁
၃၄။	သဿတဒိဋ္ဌိနဲ့ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ ပယ်သတ်နိုင်ရန်	၅၂
၃၅။	ဘဝတန်ဖိုးရှိကြရအောင်	၅၄
၃၆။	အကာကိုတယ်တာမက်မောမနေကြနဲ့	၅၆
၃၇။	လူ့ဘဝနေရကျိုးနပ်အောင်	၅၈
၃၈။	တရားသိမ်းနိဂုံးဂါထာ	၅၉

နိဒါန်း

အရှင်ဥာဏိဿရနှင့် စတင်တွေ့ဆုံခြင်း

သပိတ်အိုင်တောရဆရာတော်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သဲကုန်းဆရာတော်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သဒ္ဓမ္မသီတဂူချောင်ဆရာတော်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဓမ္မကထိက ဆရာတော်အဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားနေသော အရှင်ဥာဏိဿရနှင့် စာရေးသူတို့သည် လွန်ခဲ့သော ၁၉၅၇-၅၈ ခုနှစ်က ရန်ကုန်မြို့ ဒေဝသာဂရ သိမ်ကုန်းကျောင်းတိုက်တွင် ဘဝတူ စာသင်သားများ အဖြစ် စတင်သိရှိ ခင်မင်လာခဲ့ကြသည်။

ထိုစဉ်က စာရေးသူမှာ ရှင်သာမဏေဘဝသာ ရှိသေးပြီး၊ ပထမငယ် တန်းကို ဖြေဆိုရန် ကြိုးစား နေစဉ် ဖြစ်၍၊ အရှင်ဥာဏိဿရမှာမူ ရဟန်းဘဝ ရောက်ရှိနေကာ ပထမလတ်တန်းအောင်၍ ပထမကြီးတန်းကို ဖြေဆိုရန် ကြိုးစားနေသည့် အခိုက် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ်က အရှင်ဥာဏိဿရကို ယခုအခြေအနေမျိုး ရောက်ရှိလိမ့်မည် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလိမ့်မည်ဟု မည်သူကမျှ အထင်ရှိကြမည်မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ထိုစဉ်ကာလက အရှင်ဥာဏိဿရ၏ လှုပ်ရှားသွားလာမှု ပြောဆို ဆက်ဆံတတ်မှု အခြေ အနေကို အကဲခပ်လေ့လာမိခဲ့သည်။

အရှင်သည် စာသင်တိုက်၏ စည်းကမ်းဥပဒေများကို တသွေ မတိမ်းလိုက်နာသည်။ စည်းကမ်း ဖောက်ဖျက်မှုကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဝါတွင်း ဝါပ ကာလများတွင် တလ (၂) ကြိမ် လေ့ကျင့်ဖြေဆိုရသော ကျောင်းတွင်းစာမေးပွဲများ ဖြေဆိုရာ၌ သုံးကြိမ်ဆက်တိုက် ကျရှုံးသဖြင့် ရေဒဏ် ထမ်းရခြင်း စသော ပြစ်ဒဏ်ကိုလည်းကောင်း၊ အရှင်သည် တကြိမ်တခါမျှ မရရှိခဲ့၊ ကျောင်းစစ်စာမေးပွဲတိုင်း ကျရှုံးမှုမရှိခဲ့ပါပေ။

စားဝတ်နေထိုင်မှု-သေသပ်ခြင်း

အရှင်၏ ကိုယ်အမူအရာ နှုတ်အမူအရာသည် ချစ်ခင်ကြည်ညို ဘွယ်ရာကို ဆောင်သည်။ သီတင်းသုံးဘော် မိတ်သဟာများနှင့် သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာ ပြောဆိုနေထိုင် ဆက်ဆံ တတ်သည့် အတွက် လူအများစု၏ ချစ်ခင်ကြည်ညိုမှုကို ခံယူခဲ့ရသည်။

စကားစမြည် ပြောဆိုကြသော အခါ အော်ကြီး ဟစ်ကျယ် ပြောလေ့ ပြောထမရှိ၊ ငြင်းခုံ ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားမည့် အပြုအမူ အပြောအဆိုနှင့်သူတပါးထိခိုက်နစ်နာစေမည့်အပြုအမူ အပြော အဆိုလုပ်ရပ်မှန်သမျှကို အလွန်ရှောင်ရှားသည်။ ဣဿာမစ္ဆရိယ တရားများကင်းရှင်းသည်။

မုသားစကား၊ ဂုံးတိုက်စကား၊ ကြမ်းတမ်းသော စကား၊ သိမ်ဖျင်းသောစကားများ သုံးနှုန်းရန်အလွန်ရှက်ကြောက်သည်။ စကားများများမပြော၊ လိုရင်းကို ထိထိမိမိနှင့် ပြောတတ်သည်။ တိုးတိုးညင်သာစွာ ပြောလေ့ ပြောထ ရှိသော်လည်း သူ၏ စကားသံကား သဲသဲကွဲကွဲ ပီပီ ပြင်ပြင် ရှိသည်။ ရယ်စရာရှိလျှင် လည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလေ့ မရှိ။

အရှင်၏နေထိုင်မှု ဝတ်ဆင်မှု စားသောက်မှုတို့သည် သေသပ်ပြီး လူ့မြေ့ ရသည်။ သမဏသာရပွဖြစ်၍ ကြည်ညို ဘွယ်ရာ အသွင်ကိုဆောင်သည်။ ဝိနည်းသိက္ခာကို လေးစား လိုက်နာကျင့်သုံးသည်။ ထိုအချိန်တွင် အရှင်စိတ်သန္တာန်၌ ကိုယ်ကျင့်တရားတို့သည် ရင့်သန်စပြုနေပြီဖြစ်ကြောင်း အကဲခပ်မိခဲ့သည်။

စာပေဗဟုသုတလေ့လာလိုက်စားခြင်း

အရှင်သည် စာပေ၌ ဝါသနာထူခဲ့သည်။ မဂ္ဂဇင်း ဂျာနယ် စသော စာအုပ်စာတမ်းများ စုဆောင်းလေ့လာသည်။ သမိုင်းဆိုင်ရာ အထောက်အထားများနှင့် မှတ်သားဘွယ်ရာ အချက်အလက်များကို အဓိကထား၍ လေ့လာ ဖတ်ရှု မှတ်သားခဲ့သည်။

စာပေဗိမာန်၊ ရာမာခရစ်ရှနာ၊ တက္ကသိုလ်ဓမ္မာရုံ စသော ဌာနများတွင် ကျင်းပလေ့ရှိသော အသိပညာရှင် အတတ်ပညာရှင် စာပေပညာရှင်များ၏ ဟောပြောပွဲများသို့ အရှင်သည် ကချင်လုပ်ခုတ် လွယ်အိတ်အပြာ အမြီးရှေ့ တလုံးလွယ်ပြီး နီးလျှင် ခြေလျင်တမျိုး၊ ဝေးလျှင် ဘတ်စကားစီး၍ တဖုံသွားရောက် နားထောင် မှတ်သားသည်။

စာရေးသူကိုလည်း မည်သည့် စာပေမျိုးကို လေ့လာမှတ်သားသင့်ကြောင်း ညွှန်ကြားကာ အကြံဉာဏ်ပေးခဲ့ဘူးသည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း လေ့လာဖတ်ရှု စုဆောင်းသည်။ အရှင်သည် ထိုကဲ့သို့ စာပေဝါသနာအရ လေ့လာလိုက်စားယင်း တဘက်က ပညာရေးကိုလည်း မလွတ်တန်းထက်ထက်သန်သန် ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့သည်။

အောင်မြင်သော - ပညာရေးခရီး

ကြိုးစား အားထုတ်မှု လုံ့လ ဝီရိယ တရားသည် အရှင် သဏ္ဌာန်နှလုံးသားတွင် လျော့ပေါ့မသွားခဲ့၊ စာပေလိုက်စားမှု ကတဘက် ပညာရေးကတဘက် ဖြစ်နေသော်လည်း၊ အရှင်၏ စိတ်သည် ခိုင်မာ၍ တည်ငြိမ်မှု ရှိသည်။ သမာဟိတ စိတ်ထား မျိုးပင် ဖြစ်ပါ၏။

သမာဟိတ ခေါ်ဆိုရသော သမာဓိသည် အရှင်နှလုံးသား ဝယ် ထိုစဉ်ကပင် ရင့်သန် တည်နေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အရှင်သည် “ဓမ္မာစရိယ” ဘွဲ့ ရသည် အထိ နှစ်စဉ် ဆက်တိုက် အောင်ပန်းဆင်ခဲ့သည်။

အရှင်သည် ပထမကြီး အောင်မြင်ပြီးသောအခါ မန္တလေး ခင်မကန်တိုက်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသည်။ “ဓမ္မာစရိယ” အောင် မြင်ပြီးသောအခါ ရန်ကုန် ပြန်လာပြီး သံဃာ့ တက္ကသိုလ်တွင် ဆက်လက်ပညာသင်ယူပြန်သည်။

သာသနာပြု-ခရီးစတင်ခြင်း

စာရေးသူ ဓမ္မာစရိယ စာချတန်းဖြေဆိုရန် ကြိုးစားနေစဉ် ကာလ၊ အရှင်သည် သံဃာ့ တက္ကသိုလ် ပညာရေးခရီး ပြီးဆုံး၍ ဟင်္သာတ လေးမျက်နှာဘက်တွင် ပရဟိတ ကျောင်း ဖွင့်၍ လောကီ လောကုတ္တရာစာပေများပို့ချသင်ကြားယင်းသာသနာ ပြုခဲ့သည်။ စာရေးသူမှလည်း ယခုလက်ရှိ နေထိုင်ရာ အရှေ့ ပိန္နဲကုန်းတိုက်သို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ပြီဖြစ်သည်။

စာရေးသူနှင့် အရှင်တို့ အလှမ်းဝေး နေသလို ရှိခဲ့ရာမှ ၅-၁၂-၆၉ နေ့တွင် စာရေးသူထံ ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ

အရှင်သည် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးတွင် ပြောင်းရွှေ့၍ အနီးစခန်း ဆရာတော်ထံ ပညာဆည်းပူးနေသည်။ တရားလည်းဟောစပြု နေပြီဟုသိရသည်။ အရှင်၏ သာသနာပြုရေး စိတ်ဓာတ်ပြင်းပြ နေမှုကို သိရှိခွင့်ရသဖြင့် များစွာကြည်ညိုခဲ့မိသည်။

၅-၁၂-၇၁ နေ့ စာရေးသူထံ ဝင်ရောက်လာသောအခါ မကြာခင်က ရာမာခရစ်ရှနာ အသင်းတွင် “မြတ်စွာဘုရား ဘာကြောင့်ပရိနိဗ္ဗာန်စံရသလဲ” ဟူသောအရှင်၏ဟောပြောပွဲနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောဆိုဆွေးနွေးကြရသည်။ ထိုအခါ စာရေးသူ သတိပြုမိသည်က အရှင်သည် ပရိယတ်အရည်အချင်း အပြည့် အဝ ရှိနေပြီဆိုသည့်အချက်ပင်ဖြစ်၏။ အရှင်၏လုံ့လဝီရိယနှင့် ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့မှု ရလဒ်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

စာတွေ့နှင့်လက်တွေ့ ပေါင်းစပ်ခြင်း

အရှင်သည် တရားဟော သာသနာပြုမှုကို အလေးပေးလာ ကြောင်း သိရှိရသည်။ ထိုသို့ဟောရာပြောရာမှပင် သာသနာကျင့်စဉ် အတွက် ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာဋီကာတို့ကို မွေနှောက် လေ့လာရာ၊ စာတွေ့နှင့် မလုံလောက်မှန်း သိလာသည်။ ထိုအခါ စာတွေ့နှင့် လက်တွေ့ ပူးတွဲလေ့ကျင့်ရန် လိုအပ် လာသည့် အလျောက် သပိတ်အိုင်တောရသို့ သွားရောက်ကာ တောရ ဓူတင် ဆောက်တည်၍ ပဋိပတ်ကျင့်စဉ်ကို ကြိုးစားအားထုတ် သည်။

၁-၄-၇၄ နေ့တွင် အရှင်သည် ဓူတင်ဆောင် တောရ ရဟန်းအသွင်အပြည့်ဖြင့် ရောက်ရှိလာသည်။ ကပ္ပိယ ကာရက အဖြစ် ဦးအောင်ဘော် (ကျုံ့ကရွာ) ကို ခေါ်ဆောင်လာသည်။

ထိုအခါ အရှင်၏ ကိုယ်နှုတ်စိတ် အမူအရာတို့မှာ များစွာပင် ရင့်ကျက် တည်ကြည်သော ခန့်ငြားသော သွင်ပြင်လက္ခဏာ အဖြစ် ပြောင်းလဲနေသည်ကိုတွေ့ရ၍ ကြည်ညိုမိပါတော့သည်။

သတင်းစာများတွင် သပိတ်အိုင်တရားပွဲဟူသော ဓမ္မသဘင် သတင်းများ မပြတ်တွေ့လာရသည်။ အရှင်သည်ကား ကျော်ကြားမှု ထင်ပေါ်မှုလမ်းစပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေပေပြီ။ သပိတ်အိုင် တောရတွင်တရားအားထုတ်ယင်း တဖက်က နယ်လွဲဟောပြော ပြသနေသဖြင့် ‘သပိတ်အိုင် ဆရာတော်’ဟု လူသိ များလာ ကြသည်။

ကျော်သလောက် တော်ခြင်း

နောက်ပိုင်းတွင် မူလ သပိတ်အိုင်ဆရာတော်ကြီးဦးကိတ္တိနှင့် ရောထွေးသွားမည် စိုးသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဆရာတော်ကြီး ဂုဏ်ကျေးဇူးကို လေးစားသော အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ သပိတ်အိုင် ဆရာတော်ဟု ခေါ်ဝေါ်မည့်အစား မိမိ၏ ဇာတိ ချက်ကြွ ဖြစ်သည့် သဲကုန်းမြို့ကို အစွဲပြုကာ သဲကုန်း ဆရာတော်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ယခုလက်ရှိ မိမိ ကျောင်းထိုင်ရာ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး သဒ္ဓမ္မသီတဂူချောင်ကိုအစွဲ ပြု၍ သဒ္ဓမ္မသီတဂူချောင် ဆရာတော် ဟူ၍ လည်းကောင်း ပြောင်းလဲ ခေါ်တွင်စေခဲ့သည်။

အရှင်၏ ဟောကွက် ပြောကွက်တို့သည် ရှင်းလင်းပြတ် သားပြီး နာယူမှတ်သားရာတွင်လွယ်ကူသည်။ လူတိုင်းနားလည် လွယ်သည်။ ပါဠိတော်ဟောစဉ်ကို တိတိကျကျ အလေးအနက်

ထားပြီး ဟောသည်။ ကြည်လင်၍ ပီပြင် ပြတ်သားသော အသံ၏ ကောင်းခြင်း၊ ဟောကွက်ပြောကွက် ထိထိမိမိရှိခြင်း၊

သုတေသနဆံဆံ လေ့လာ သုံးသပ်ချက်များနှင့် တကွ ခေတ်နှင့်ယှဉ်၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော အခြေအနေများကိုမီးမောင်း ထိုးပြသလို ရှိခြင်းတို့ကြောင့်လည်း၊ အရှင်၏ ကျော်ကြားမှု ထင်ရှားမှု အရှိန် အဟုန်မှာ မြင့်မား လာပါ တော့သည်။ အရှင်သည် တန်ဖိုးရှိသော ဘဝကို ရယူပိုင်ဆိုင်၍ နေပေပြီ။

ထိပ်တန်းဘဝ-ရလုံကြလျှင်

လူတိုင်းလူတိုင်း လူ့ဘဝရရှိလာကြလျှင် အထက်တန်းဘဝ၊ ထိပ်တန်းဘဝမျိုး၊ အဖိုးတန်သော ဘဝမျိုးကို ရယူ ပိုင်ဆိုင် လိုသောဆန္ဒ အပြည့်အဝ ရှိကြသည်။ ဖြစ်ချင်သော ဆန္ဒကို ဖြစ်မြောက်လာအောင် အကောင်အထည် ဖော်သော အခါ အခက်အခဲများနှင့် ရင်ဆိုင် တွေ့ကြုံရတတ်စမြဲပင် ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် စိတ်ရှည်ရှည်ဇွဲရှိဖို့လိုသည်။ လောကဓံ သဘာဝမို့ ကြုံကြုံခံနိုင်စွမ်း ရှိရပေမည်။ မိမိတွင်ရှိသော ကာယအား၊ ဥာဏအား၊ ဝိရိယအားတို့ကို စုစည်းပြီး ခိုင်ခိုင်မာမာအသုံးချ တတ်ဖို့လိုသည်။ ထိုကာယ ဥာဏ ဝိရိယ စွမ်း အား တို့ကို တည်ငြိမ်မှု သမာဓိဖြင့် ထိန်းကွပ်ပေးရန်လည်း အလိုအပ်ဆုံး ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုရပေမည်။

အရှင်အဖို့ ယခုကဲ့သို့ ထိပ်တန်းဘဝမျိုး ရောက်ဖို့ရန် လွယ်ကူ သည်တော့ မဟုတ်ပါ။ ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ရသည်။ ယနေ့ထိ တိုင်အောင် ကြိုးစားအားထုတ် နေရသေးသည်။ ထိုကဲ့သို့

အားလပ်ခွင့် အနားယူခွင့် အချိန်မရလောက်အောင် ကြိုးစား
အားထုတ်ခဲ့၊ အားထုတ်ဆဲ ဖြစ်သောကြောင့်လည်း အရှင်၏
အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုမှာ အထွတ်အထိပ် ရောက်ရှိနေခြင်း
ဖြစ်ပါ၏။

အရှင်သည် အားလပ်မှုမရှိအောင် ဟောရေး၊ ပြောရေး
ဆက်ဆံရေးများ ရှိနေသည်ကတကြောင်း၊ လျော်ကန်သင့်မြတ်
သော တည်းခိုစရာစခန်းတခု ရရှိထားသည်က တကြောင်းနှင့်၊
အကြောင်းကြောင်း၏ အကြောင်းကြောင်းတို့ကြောင့်၊ စာရေး
သူထံ ယခင်ကကဲ့သို့ မလာရောက်နိုင်တော့။

အဆင်းနှင့်အချင်း-ပြည့်စုံခြင်း

ကျော်ကြားထင်ပေါ်မှုနှင့် တန်ဖိုးရှိသောဘဝကို ပိုင်ဆိုင်
ထားမှုတို့ကြောင့် စိတ်ထားများ ပြောင်းလေပြီလား ဟူသော
သံသယဖြင့် စာရေးသူသည် ထိုအရှင်ထံသွားရန် ဝန်လေးနေ
သည်မှာ အမှန်ဖြစ်ပါ၏။ သို့နှင့် အခြေအနေကို အကဲခပ်ရန်
အတွက် ၄-၃-၇၈နေ့ည ရန်ကုန်မြို့၊ စံပြ ဖ-ဆ-ပ-လ
ရပ်ကွက်တရားပွဲအပြီး ကားပေါ်အတက် သွားရောက် နှုတ်ဆက်
ရာမှ အရှင်တည်းခိုရာ ပတ္တမြားခြံသို့ လိုက်ပါသွားရသည်။

ထိုညမှာပင် အရှင်နှင့် သာသနာရေးကိစ္စ စာပေကိစ္စများ
ပြောဆိုဆွေးနွေးပြီး ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များ ပြောဆိုယင်း
အရှင်ကိုအကဲခပ်လေ့လာမိသည်။ ထိုအခါအရှင်၏ စိတ်သဘော
ထားမှာဘာမှပြောင်းလဲချက်မရှိသည်ကိုတွေ့ခဲ့ရသဖြင့်၊ ဝမ်းသာ
မိသည်။ သို့သော်အရှင်၌ ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲမှု ကတော့
ရှိနေပေပြီ။

ထိုပြောင်းလဲမှုကား အရှင်၏ ပရိယတ် အရည်အချင်း၊ ပဋိပတ်အရည်အချင်းတို့သည် ယခင်ကထက် အဆပေါင်းများစွာ ထူးထူးခြားခြားပြည့်ဝနေခြင်းပင်ဖြစ်ပါတော့၏။

ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာလည်း အရှင်၏လုံ့လဝီရိယ၊ တည်ကြည်မှုသမာဓိ ပြည့်စုံသည့်ကိုယ်ကျင့်တရားတို့ဖြင့် ကြိုးစားမှု ရလဒ်ပင်ဖြစ်၏။

ထင်ပေါ် ကျော်ကြားမှုကြောင့် အဖိုးတန် ထိပ်တန်းဘဝ ကိုရယူ ပိုင်ဆိုင်နေမှုကြောင့် သာတ-သာယာမှု သဘောနှင့် မာန-ထောင်လွှားမှုတို့သည် အရှင်သဏ္ဌာန်ဝယ် လုံးဝမတွေ့ခဲ့ရ သဖြင့် များစွာပင်ကျေနပ်မိသည်။ အရှင်၏နေထိုင်တတ်မှုကြောင့် လည်း ကြည်ညိုလေးစားမိသည်။

တရားတိတ်ခွေမှုသည် တရားစာအုပ်အဖြစ်သို့

၉-၆-၇၈ နေ့ စာရေးသူကို ခေါ်ယူတွေ့ဆုံကာ တရား စာအုပ် ထုတ်ဝေရေး အတွက် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးသော အခါ စာရေးသူက စာမူပြုစုရေးတာဝန်ကို ယူခဲ့ရပါသည်။ ပထမ အကြိမ်အဖြစ် “ဒါရုက္ခန္ဓာပမာ” သုတ္တန် တရားတော်ကို စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေလိုက်ရသည်။ အောင်မြင်မှု ရသောအခါ ဘယ်စာအုပ် မထွက်သေးဘူးလား၊ ဘယ်စာအုပ် အမြန်ထုတ် ပေးပါဆိုသော တောင်းဆိုချက်များ ရရှိလာပါသည်။

ထိုတောင်းဆိုချက်များအရ လည်းကောင်း၊ ဖြစ်ပေါ်လာ သော စာအုပ်များမှ အမြတ်အစွန်းများကို သက်ဆိုင်ရာဌာန

ဆေးရုံများသို့ လှူဒါန်းလိုသော စေတနာ ပြင်းပြမှုကြောင့် လည်းကောင်း၊ အရှင်သည် စာရေးသူအား ဘယ်စာအုပ်ပြီးလျှင် ဘယ်စာအုပ်စသည့် အစီအစဉ်များ ချမှတ်ပေးတော့ရာစာရေးသူ အလုပ်များရတော့သည်။

စာရေးသူသည် အရှင်၏ဖြစ်စေချင်သော ဆန္ဒအတိုင်းဖြစ် အောင် ကူညီဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ စာမူများမအားလပ်အောင် ပြုစုပေးနေရသည်။ ထိုသို့စာမူပြုစုရာ၌ ပါဠိအဋ္ဌကထာ ဌီကာ များနှင့် ညှိနှိုင်းတိုက်ဆိုင်၍ ကျန်အစိတ်အပိုင်းများကို ဖတ်ရှု လွယ်ကူစေခြင်းငှာ စကားပြောဟန်မှထားကာ ရေးသားပြုစု ပေးလိုက်ပါသည်။

သပိတ်အိုင်၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ စာရေးသူမှာ ကလောင်ကို သာ တွင်တွင်ကိုင်နေရသဖြင့် သပိတ်ကိုပင် မကိုင်အားနိုင်တော့ ပါ။ ထို့အခါ ဆွမ်းခံအိမ်များက ပူညံ့ပူညံ့ ဖြစ်လာကြသည်။ အဖြစ်မှန်သိကြသောအခါတွင်ကား သာဓုခေါ်ကြပေသည်။

တကယ်ဖြစ်ချင်လျှင် တကယ်လုပ်

အရှင်သည် နိုင်ငံခြားမသွားမီ ၈-၁၁-၈၁ နေ့က စာရေး သူအား (စီ=၆၀) တခွေစာ တရားများထဲမှ ကောင်းနိုးရာများ ရွေးချယ်၍ စာအုပ်အဖြစ် လုတ်လိုကြောင်း ပြောဆိုအကြံပြု ပါသည်။

ထိုအခါ အရှင်ဟောကြားထားသော တခွေစာတရားများ ထဲက လူကြိုက်အများဆုံးကိုရွေးချယ်ရပါတော့သည်။ တခွေစာ တရားများအားလုံး အကောင်းချည်း ဖြစ်နေသောကြောင့် အရွေးရ ခက်နေပြန်သည်။

ထိုအခါလူသားအားလုံးတို့သည် လက်ရှိဘဝ အဆင့်အတန်း ထက် အဆင့်မြင့်မားသော ဘဝကို မှန်းဆမျှော်ရည် ကြသည်။ ထိပ်တန်းဘဝသို့ ရောက်လိုကြသည်။ ကြိုးစားအားထုတ် ကြသည်။ အားထုတ်ကြိုးပမ်းသည့် အလျောက် အောင်မြင်မှုရရှိ ကြသည်။

ထိုအောင်မြင်မှုရလာဒ်ဖြစ်သော ဘဝသည် တကယ်အဖိုး တန်သောဘဝလား၊ ဘဝရဲ့တန်ဖိုး အပြည့်အဝ ရရှိရဲ့လား၊ အနှစ်လား၊ အကာလား၊ ချမ်းသာစစ်လား၊ ချမ်းသာတူလား ဟု ခွဲခြမ်းဝေဖန်နိုင်စေခြင်း အကျိုးငှာလည်းကောင်း။

အောင်မြင်မှုရလာဒ်ကိုမရသဖြင့် စိတ်အားငယ်နေကြသူများ သည် ဘာကြောင့် အောင်မြင်မှုမရရှိသလဲ-ဆိုသည့်အချက်ကို ကိုယ်ကျင့်တရားပိုင်းဆိုင်ရာနှင့် ဝိရိယ၊ သမာဓိ၊ ပညာချို့ယွင်း ချက်များကို ပြန်လည် ဆင်ခြင်သုံးသပ်နိုင်ပါစေခြင်း အကျိုး ငှာလည်းကောင်း။

ထိုဝိရိယ သမာဓိ ပညာတို့၏ စွမ်းအားကို အသုံးချတတ် နိုင်ပါစေခြင်း အကျိုးငှာလည်းကောင်း၊ မိမိတို့၏ ကာယဉာဏ ဝိရိယ စွမ်းပကားတို့ကို မမေ့ မလျော့ပါစေခြင်း အကျိုးငှာ လည်းကောင်း၊ ရည်ရွယ်၍ ဤ“ဘဝတန်ဖိုး”အမည်ရှိ တရား တော်ကို စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေကာ လက်ဆင့်ကမ်းလိုက်ပါ သည်။

ဤ“ဘဝတန်ဖိုး” အမည် တပ်ထားသော တရားသည် ပါဠိတော်လာ သီးခြား သုတ္တန်တခု၏ အမည်မဟုတ်ပဲ ထိုထို ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာတို့မှ ကောင်းနိုးရာရာ အချက်အလက် များကို ထုတ်နှုတ်စဉ်တန်း၍ ဟောကြားထားသောတရားဖြစ်ပါ သည်။

ဤသို့ ထုတ်နှုတ်စဉ်တန်း ဟောကြားထားရာ၌အောက်ဖော် ပြပါကျမ်းများကို အခြေခံယူ၍ ဟောကြားထားကြောင်းတွေ့ ရှိရပါသည်။

- (၁) ဓမ္မပဒ ပါဠိတော်
- (၂) ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာ
- (၃) အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် (ဒု)
- (၄) သုတ္တန်နိပါတ် ပါဠိတော်
- (၅) သီလက္ခန္ဓဝဂ္ဂ ပါဠိတော်
- (၆) ဇာတက အဋ္ဌကထာ (စ)

ဤစာအုပ်ငယ်နှင့်တကွ ထွက်ပြီး ထွက်ဆဲ စာအုပ်များ ဖြစ် မြောက်ရေးအတွက် အဘက်ဘက်မှ ဝိုင်းဝန်းကူညီ အားပေးကြ သော ပုဂ္ဂိုလ်များအားလည်းကောင်း။

တရားတိတ်ခွေများဖြင့် ထောက်ပံ့ကူညီသော ဦးထွေးမောင်၊ ဓမ္မအောင်လံတော် အသံကူးဌာန၊ အမှတ် ၆၈၊ ကျီတော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့အားလည်းကောင်း။

ကျေးဇူးဥပကာရ တင်ရှိပါကြောင်း။
ဤစာအုပ်ငယ်တွင် ချို့ယွင်းချက်များ ရှိခဲ့ တွေ့ခဲ့ပါလျှင်
သည်းခံခွင့်လွှတ်ကြပါရန်။

အရှင်သစ္စာဝံသ (ဓမ္မာစရိယ) B. Sc.

မိုးညှင်းစံကျောင်း

အရှေ့ ပိန္နဲကုန်းတိုက်၊ မန္တလေးလမ်း၊

ကန်တော်လေး-ရန်ကုန်။

၁၀-၁၁-၈၁

သဲကုန်း ဆရာတော်-အရှင်ဥာဏိဿရ (သပိတ်အိုင်)
သဒ္ဓမ္မသီတဂူချောင်း-စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး
ဟောကြားတော်မူသော

ဘဝတန်ဖိုး တရားတော်

ပဏာမစကား

၁၃၄၁ ခုနှစ် နှစ်ဦး တန်ခူးလပြည့်ကျော် (၁၄) ရက်နေ့
ညနေ (၆)နာရီ (၁၅)မိနစ်အချိန်၊ ရန်ကုန်တိုင်း ဥက္ကလာပမြို့
တောင်ပိုင်း (၉) ရပ်ကွက် မန္တလေးမြို့ မလွန်ဆန်လှူအသင်း
ကြီး၏ ဆန်လှူအသင်းထောက်မှ ဆင်ယင်ကျင်းပရာတွင်-

ဦးညွန့်မောင်-ဒေါ်ညွန့်ရင်၊ သားမောင်ကံမော် မိသားတစ်
အမှတ် (၃) သစ္စာလမ်း (၉) ရပ်ကွက် တောင်ဥက္ကလာပမြို့
က ညီမူရာခန်းမဆောင်ကြီး (၂) ခန်းစာအတွက်လှူဒါန်းခြင်း။

စစ်ကိုင်းမင်းကုန်း မင်းဝံတောင်ရိုးကြီး (၃) ခုမှာ တော
ကျောင်း၊ တောင်ကျောင်း မှီအောင်းတော်မူကြတဲ့ ရဟန်း၊
သာမဏေ၊ သူတော် သီလရှင် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ပေါင်း (၅၁၀၀)
ကျော်တို့အတွက် ဆွမ်းပစ္စည်းဖြင့် မပင်ပန်းပါစေခြင်းအကျိုး
ငှာ စုဆောင်း စုပေါင်း၍ ရရှိသော ဆွမ်းဆန်တော် တို့ကို
လှူဒါန်းသည့် မဟာတဏှာလဒါန မဟာသံဃိက ရေစက်ချ
ဓမ္မသဘင်၌ ဟောကြားအပ်သော ဘဝတန်ဖိုး အမည်ရတဲ့
တရားတော်-

ဘုရားရှိခိုး

တရားမဟောကြားသေးမီ တရားပိုင်ရှင် ဖြစ်တော်မူသော
ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်အား ရိုသေစွာ လက်အုပ်ချီမှီး ရှိခိုး
လိုက်ကြရအောင်-

ကရုဏာသီတလဟ၊ ပညာပဇ္ဇောတဝိဟတမောဟတမံ။

သနရာမရ လောကဂရုံ၊ ဝန္တေသုဂတံ ဂတိဝိမုတ္တံ။

ဧတေနသစ္စဝဇ္ဇေန၊ သုခိတာ ဟောန္တုပါဏိနော။

ကရုဏာသီတလဟဒယံ၊ မဟာကရုဏာတော်မြတ် အတွင်း
ဓာတ်ဖြင့် လှုပ်လှုပ်ဖွေးလှ အေးမြစည်ပင် ကြည်လင်သော
ရွှေစိတ်နှလုံးတော်လည်း ရှိတော်မူပေထသော။ ပညာပဇ္ဇောတ
ဝိဟတမောဟတမံ၊ အရတ္တမဂ် ပညာတည်းဟူသော ဆီမီး
ရောင်ဖြင့် အဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော အမှိုက်မှောင်ကို ပယ်ဖျက်
တော်မူပြီးထသော။

သနရာမရလောကဂရုံ၊ လူနတ်ဗြဟ္မာသတ္တဝါအားလုံးတို့၏
ညွတ်ရုံးဦးခိုက် အလေးအမြတ် ပြုထိုက်သော ဆရာတဆူ ဖြစ်
တော်မူပေထသော။ ဂတိဝိမုတ္တံ၊ ဒေဝ မနုဿ နိရယနှင့်ပေတ
တိရစ္ဆာန် လားရန်အရှိ ငါးတန်သောဂတိမှလည်းအထူးသဖြင့်
ကင်းလွတ်တော်မူပြီး ထသော။ သုဂတံ၊ စကားခြောက်ခွန်း
လှည့် ထွန်းလည်း နှစ်ခွန်းကိုသာ ကျိုးရှိရာကို ကောင်းစွာမသွေ
ဆိုတော်မူတတ်ပေထသော။

ဗုဒ္ဓံ၊ သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို ပြတ်သားထင်ထင်
သိမြင်ပေတတ် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို။ အဟံ၊ ဘုရား

တဖည့်တော်သည်။ သာဒရံ၊ လေးမြတ်ကြည်ညို ရိုသေခြင်း နှိုသည်ဖြစ်၍။ တီဟံ၊ လက်အုပ်အညွှတ် နှုတ်သံချီလျက် ရှင်ကြည် မနော သုံးပါးသော ပဏာမတို့ဖြင့်။ ဝန္တေ-ဝန္တာမိ၊ အများ သူငါ ဘေးရန်ကွာ၍ ချမ်းသာစေကြောင်း ဆုမွန်တောင်း လျက် ဦးခေါင်းညွတ်ကျိုး လက်စုံမိုးကာ ရှိခိုးပါ၏ မြတ်စွာ ဘုရား။

တောနသစ္စဝဇ္ဇနေ၊ ဤသို့နှုတ်သံ ဖော်ထုတ်ပြန်၍ ဟုတ်မှန် သော ပဏာမသစ္စာစကားကို ပြောဆိုရလေသောကြောင့်။ ပါဏီနော၊ များလှသောင်းသောင်း သတ္တဝါ အပေါင်းတို့ သည်။ သုခိတာ၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာချမ်းသာခြင်းရှိကြကုန်သည်။ ဟောန္တု၊ ဖြစ်ကြပါစေ ကုန်သတည်း။ နိဒ္ဒုက္ခာစ၊ ဆင်းရဲ ခပ်သိမ်းမှလည်း ကင်းငြိမ်းကြကုန်သည်။ ဟောန္တု၊ ဖြစ်ကြ ပါစေကုန်သတည်း။

နိဗ္ဗယာစ၊ ဘေးရန် ခပ်သိမ်းမှလည်း ကင်းငြိမ်း ကြကုန် သည်။ ဟောန္တု၊ ဖြစ်ကြပါစေကုန်သတည်း။ အသောကာစ၊ မညှိုးမမှိန် တန်ခိုးရှိန်လျက် စိုးရိမ်မနှောင့် ကြောင့်ကြပူဆွေး ငိုကြွေးခြင်းမှလည်း ကင်းဝေးကြကုန်သည်။ ဟောန္တု၊ ဖြစ်ကြ ပါစေကုန်သတည်း။ ဟောန္တု၊ ယခုဆိုအပ်သော သစ္စာစကား နှင့် ပို့လွှတ်အပ်သော မေတ္တာဓာတ် အရှိန်အဝါကြောင့်အချိန် မကြာ ကိုယ်စီကိုယ်၌ ဖြစ်တော်မူကြပါစေကုန်သတည်း။

“သာဓု....သာဓု....သာဓုပါဘုရား”

တရားအမည်ပေးကြပါစို့။

အချိန်အားဖြင့်တနင်္ဂနွေအတွင်းပြီးအောင် ဟောရမယ်။ တရားဆိုတော့ လိုရင်းမိအောင် ပါဠိတော်ပေါင်းမြောက်များစွာကို စိတ်နားပြီးတော့ ပရိသတ်များမှတ်မိလွယ်အောင် ဟောပါမယ်။ ဒီတရားကို ဘဝတန်ဖိုးလို့ အမည်ပေး။

ဘဝတခုတခုမှာ ဘယ်ဥစ္စာဟာတန်ဖိုးလဲ၊ ဘယ်ဥစ္စာဟာ အနှစ်သာရလဲ၊ လူ့ဘဝတခု ရပင်ရငြားသော်လည်းပဲတကယ် တန်ဖိုးရှိတဲ့ လူ့ဘဝကို ငါတို့ရရှိလား၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့ လူ့ဘဝရအောင် ငါတို့ဘာကိုကြိုးစားရမလဲ၊ ဘာကိုရအောင်ယူရမလဲ၊ လူ့ဘဝဆိုတာ ဘာတဲ့လဲ ဆိုတဲ့ သဘော တရားများ-

အသာရေ သာရမတိနော၊ သာရေစာ သာရဒဿိနော။

တေသာရံ နာဓိဂစ္ဆန္တိ၊ မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပဂေါစရာ။

(ခုဒ္ဒကနိကာယ်-ဓမ္မပဒပါဠိတော်ဂါထာ-၁၁)

မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပဂေါစရာ၊ မှားယွင်းတဲ့ အကြံအစည်လျှင်ကျက်စားရာ အာရုံရှိ၍နေကြကုန်သော။ ယေနရာ၊ အကြင်လူရော နတ်ပါသတ္တဝါတို့သည်။ အသာရေစ၊ အနှစ်အဆိုင် အခိုင်အမာမရှိတဲ့ တရား၌လဲပဲ။ သာရမတိနော၊ အနှစ်သာရရှိတယ်လို့ မှတ်ထင်ကြကုန်၏။ သာရေစ၊ အနှစ်သာရရှိတဲ့ တရား၌ ကား။ အသာရဒဿိနော၊ အနှစ်သာရမရှိဘူးရယ်လို့ မှတ်ထင်ကြကုန်၏။

တေ၊ ထိုအနှစ်ကိုအကာထင် အကာကိုအနှစ်လို့ ပြောင်းပြန် မြင်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းတို့သည်။ မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပဂေါစရာ

မှားယွင်းတဲ့အကြံအစည်လျှင် ကျက်စားရာအာရုံရှိကြကုန်သည် ဖြစ်၍။ သာရုံ၊တကယ် အနှစ်စစ်အနှစ်မှန်ဆိုတဲ့ တရားကို။ နာဓိ ဂစ္ဆန္တိ၊ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပိုင်ပိုင်မိမိ မရရှိနိုင်ကြလေကုန် သတည်း။

“သာဓု....သာဓု....သာဓုပါဘုရား”

အတွေးအခေါ် (တက္ကဗေဒ) နဲ့ အယူအဆ (ဒဿနိကဗေဒ)
မမှားကြစေနဲ့။

မိစ္ဆာသကပ္ပ-အကြံမှားတာ အတွေးမှားတာ၊ အတွေးမှား အကြံမှားတာကို မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပလို့ ခေါ်ပါတယ်။ အတွေးအကြံ မှားသွားယင် အယူအဆပါ မှားသွားတတ်တယ်၊ မှားယွင်းသွား တဲ့ အယူအဆများကို မိစ္ဆာဒဿနလို့ ခေါ်ရတယ်။

ဒါကြောင့် အတွေး အကြံမှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ အယူ အဆပါမှားတတ်တယ်၊ အယူဝါဒပါ မှားသွားတတ်တယ်၊ စာလိုပြောယင် မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပကြောင့် မိစ္ဆာဒဿန ဖြစ်တတ် တယ်လို့ သဘောကျပြီးတော့ထားပါ။

ဒီကနေ့ခေတ် ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ်က သင်္ကပ္ပလို့ခေါ်တဲ့ အကြံအစည်အတွေးအခေါ်ကို တက္ကဗေဒလို့ ကမ္ဘာကသတ်မှတ် တယ်။ ကြံစည်လို့ ရလာတဲ့အယူအဆတရပ်ကို ဘယ်လိုပြော ကြပြန်သလဲဆိုယင် ဒဿနိကဗေဒလို့ ပြောကြပြန်တယ်။

အဲဒီတက္ကနဲ့ ဒဿ (၂) ခုဟာ ဘာကို အခြေခံပြီး ဖြစ်သလဲ ဆိုလို့ ရှိယင် ပရမတ္ထတရားများမပါဝင်ပဲနဲ့ ပညတ်အပေါ်မှာ တင်ပြီးတော့ စဉ်းစားရာက ဖြစ်လာတာလို့ သဘောကျပါ။

ပရမတ္ထသဘာဝတွေ မပါမူ၍ ပညတ်အပေါ် တင်ပြီးတော့ စဉ်းစား၊ စဉ်းစားတော့တက္က၊ စဉ်းစားယင်း စဉ်းစားယင်း ပေါ်လာတဲ့ အယူအဆ ဒဿန။

အဲဒါတွေကိုကမ္ဘာပေါ်မှာ ပညာရပ်တွေအဖြစ်နဲ့ သတ်မှတ် ပြီးတော့ ကမ္ဘာပညာရှင်တွေက ဖော်ထုတ်၊ နောက်လိုက်ပြီး တော့ သင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကသင် ဒီလိုဖြစ်ကြတယ်။

အဲဒီလိုဖြစ်ကြရာမှာ မိစ္ဆာသက်ပွ-အတွေးအကြံများမှားခဲ့ ပြီဆိုယင် အယူအဆပါ မှားသွားတယ်၊ အယူအဆတွေ မှားလို့ အတွေးတွေမှားပြီဆိုယင်အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ဘဝဟာနှစ်ပေါင်းတစ်ရာ ကြာပေမယ့် လူ့ဘဝမှာ ဘာအနှစ်မှမရှိတဲ့ အကာအဖျင်းဘဝ နဲ့ အသက်ရှင်ရတာလို့ ဒီလိုနားလည်ရမယ်။

မာဂဏ္ဍိပရဗိုဇ်ကြီးရဲ့ အတွေးအခေါ်အယူအဆ

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ လက်ထက်တော် အခါက မာဂဏ္ဍိခေါ်တဲ့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိပရဗိုဇ်ကြီးဘုရားထံမှောက် ရောက် လာပြီးတော့ ဘုရားနဲ့ စကားပြောတယ်၊ ဘာပြောတုန်း ဆိုယင်-

“အရှင်ဘုရား....အရှင်ဘုရားတို့ ပြောပြောနေတဲ့ နိဗ္ဗာန်- နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ တပည့်တော်ရပြီ”တဲ့။

မာဂဏ္ဍိ ပရဗိုဇ်ကြီးက အရှင်ဘုရားတို့ ပြောဆို နေတဲ့ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာကို တပည့်တော် ရပြီလို့ ပြောတော့ မြတ်စွာ ဘုရားက-

“ဟဲ့ မာဂဏ္ဍိ....မင်းရတဲ့နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ဘယ်လို နိဗ္ဗာန် မျိုးလဲ ပြောပါအုံး”ဆိုတော့

မာဂဏ္ဍိ^၁ ပရမိဇ်ကြီးကပြောတယ်....

တပည့်တော် စားစရာလဲ ဘာမှ မပူရဘူး၊ ဝတ်စရာလဲ ဘာမှ မပူရဘူး၊ နေစရာလဲ ဘာမှမပူရဘူး၊ စားရေးဝတ်ရေး နေရေးအားလုံးပြည့်စုံတယ်၊ တပည့်တော်အတွက်ဘာမှမပူရဘူး ဘုရား၊ တပည့်တော်အတွက် အဲဒါနိဗ္ဗာန်တမျိုးပါ”

နောက်တချက်က စားရေး ဝတ်ရေးနေရေး ဘယ်လိုပဲပြည့်စုံ ပြည့်စုံ မကျန်းမာလို့ ရောဂါတွေစွဲကပ်နေယင် ကိုယ်ကမ ဂုဏ်စည်းစိမ်ဟာ ကိုယ်အတွက် အလကားပဲ။

စီးပွားဥစ္စာတွေပေါ်ချင်တိုင်း ပေါ်နေပါစေ မိမိရဲ့ ပေါ်များ နေတဲ့ စီးပွားဥစ္စာတွေအတွက် မိမိခံစားနိုင်ခွင့် မရရှိလောက် အောင် ရောဂါနှိပ်စက်နေလို့ အိပ်ရာထဲလဲနေရတဲ့ တသက်လုံး ရောဂါသယ် လူမမာသဌေးဆိုယင် သူ့စီးပွားဥစ္စာတွေဟာ သူ့အတွက် ဘာစည်းစိမ်မှ မရှိဘူး။

အနာကင်းခြင်း ကျန်းမာခြင်းဟာ လာဘ်ကြီးတခု ဒီတော့ ဘာလိုလာပြန်သလဲ၊ ဒီကနေ့ခေတ် အရင်ထဲ ပြော နေတာက-

“အာရောဂျံ ပရမံလာဘံ”တဲ့

ဘုန်းကြီးတို့ စာပေမှာ ရှိနေတာက-

“အာရောဂျ ပရမာ လာဘာ”

(ခုဒ္ဒကနိကာယ်-ဓမ္မပဒပါဠိတော် ၈၂၀-၂၀၄)

ဒီလိုပဲ စာထဲမှာရှိတဲ့ အမှန်က ဒီအတိုင်းရှိတယ်။

လာဘာ၊ လာဘ်တကာလွှာတို့တိုင်။ အာရောဂျ ပရမာ၊ အနာကင်းမှုက သာလွန်တယ်။

စာပေက ဒီလိုပြောပါတယ်။ လာဘ်တကာ လာဘ်တို့တွင် အနာကင်းမှုဆိုတဲ့ လာဘ်က သာလွန်တယ်။ စာထဲမှာအရှိက “အာရောဂျ ပရမာလာဘာ”၊ အရပ်ထဲမှာတော့ ဘယ်သူက ထွင်လိုက်တယ် မသိပါဘူး “အာရောဂျ ပရမာလာဘာ” လို့ဖြစ် သွားတယ်။

အနာကင်းခြင်းဟာ လာဘ်ကြီးတခု၊ ကျန်းမာခြင်းဟာ လာဘ်ကြီးတခု၊ ဟုတ်တာပေါ့။ ကျန်းမာမှု စားချင်တာစား နိုင်တယ်၊ ဝတ်ချင်တာဝတ်နိုင်တယ်၊ နေချင်သလိုနေနိုင်တယ်၊ သွားချင်သလို သွားနိုင်တယ်။

ကာမဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် မကျန်းမာယင် သူ့အတွက် ကာမဂုဏ်ဟာ အလကားပဲ။ ဒုဂ္ဂတိဘုံသား ပြိတ္တာဘဝရောက် တာနဲ့အတူတူပဲ။ ဒါကြောင့် ကျန်းမာခြင်းသည် လောကမှာဖြင့် ချမ်းသာခြင်း တမျိုးမို့လို့ အဲဒါဟာ လောကနိဗ္ဗာန် တမျိုးပဲ။ မာဂဏ္ဍီ ပရမိုဇ်ကြီးဟာ အဲဒီလိုသဘောကျထားတယ်။ ဗိုက်ကြီး ပုတ်ပြပြီးတော့-

“ရှင်တော်ဂေါတမ-ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်း၊ တပည့်တော် ဟာ အနာလဲကင်းတယ်၊ ကျန်းလဲကျန်းမာတယ်၊ ဘာရောဂါမှ မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် တပည့်တော် စားချင်တိုင်းလဲစားနိုင်တယ်၊ ဝတ်ချင်တာလဲ ဝတ်နိုင်တယ်၊ နေချင်သလိုလဲ နေနိုင်တယ်”

“စားနေဝတ် ပြည့်စုံလို့ ချမ်းသာတာတမျိုး-ကျန်းမာ နေတဲ့ အတွက်ကြောင့် ချမ်းသာတာတမျိုး၊ ဒီလောကမှာ စားနေဝတ် ပြည့်စုံတာရယ်၊ ကျန်းမာတာရယ်၊ အဲဒါကလွဲယင် ဘာများတခြား ချမ်းသာတာရှိသေးသလဲ”

ဒိဋ္ဌဓမ္မနိဗ္ဗာနဝါဒီသမားတို့က ဘာပြောကြသလဲ

ဒီကနေ့ ဘုန်းကြီးတို့ အမျိုးသားတွေ အမျိုးသမီးတွေ ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားတွေအကုန်လုံး နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မိုးလင်းတဲ့ အချိန်ကစပြီး နေဝင်မိုးချုပ်အထိ အပြေးအလွှားရှာနေကြတာ ဟာ ဘာလဲ၊ စားဖို့ရှာတာ၊ ဝတ်ဖို့ရှာတာ၊ နေဖို့ရှာတာ၊ အဲဒီသုံးခုအတွက် ရှာဖွေနေကြရတာ။ စားနေဝတ် ပြည့်စုံပြီ ဆိုတော့ ကျန်းမာဖို့အတွက်လဲပဲ ကြိုးစားကြရသေးတယ်။

အဲဒါတွေပြည့်စုံလာပြီဆိုလို့ရှိရင် သိပ်ကိုဟန်ကျနေတာပဲ၊ စားစရာကလဲပြည့်စုံ၊ ဝတ်စရာကလဲပြည့်စုံ၊ နေစရာကလဲပြည့်စုံ၊ ကျန်းမာရေးကလဲကောင်းလို့ အဘက်ဘက်က အဆင်များ ပြေလို့ရှိရင် ဘာပြောကြသလဲ လောကနိဗ္ဗာန်ပဲ ဒီလိုပြော ကြတယ်။

အဲဒါကို ဗြဟ္မဇာလသုတ္တန်မှာ မိစ္ဆဒိဋ္ဌိ (၆၂)ပါးဟောတဲ့ နေရာမှာ “ဒိဋ္ဌဓမ္မနိဗ္ဗာန်ဝါဒ” ဆိုတာ တခုရှိပါတယ်။ ဟောဒီ ပစ္စက္ခဘဝမှာ စားနေဝတ်နဲ့ ကျန်းမာခြင်း ပြည့်စုံလို့ရှိရင် အဲဒါဟာ လောကနိဗ္ဗာန်ပဲ၊ ဒီကနေ့ခေတ် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်က လူများစုချီတက်နေကြတာကဘာလဲ အဲဒီလောကနိဗ္ဗာန်ကြီးကို ချီတက်နေကြတာ။

စားဖို့ပြည့်စုံရင် လောကနိဗ္ဗာန်၊ ဝတ်စရာနေစရာပြည့်စုံရင် ကျန်းမာရေးပြည့်စုံရင်၊ မကြောင့်မကြ မတောင့်မတ စားရ သောက်ရရင် လောကနိဗ္ဗာန်ပဲဆိုပြီးတော့ အဲဒီလောကနိဗ္ဗာန် အတွက် ချီတက်နေကြတဲ့ ဒီကနေ့ခေတ် လူသားတွေဟာ မာဂဏ္ဍီ^၁ပရမိုဇ်ကြီးပြောတာနဲ့တော့ တထပ်ထဲပဲ။

အတွေးအခေါ်မှားယင် = အယူအဆပါမှားတတ်တယ်

မာဂဏ္ဍိပရဗိုဇ်ကြီးကလဲပဲ စားနေဝတ်လဲ ပြည့်စုံတယ်၊ ကျန်းလဲကျန်းမာတယ်၊ ဒါကြောင့် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ကို-

“ရှင်တော်ဂေါတမ - တပည့်တော်ဟာ လောကနိဗ္ဗာန်ကို ရပြီ-နိဗ္ဗာန်ဟာ ဟောဒီမှာရှိတယ်”

ဆိုပြီးတော့ သူ့ဗိုက်ကြီးကို ပုတ်ပြုယင်းပြောတယ်၊ ဒါဟာ ဘာလဲ-

မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပဂေါတမရာ၊ မှားယွင်းတဲ့အကြံအစည်လျှင် ကျက်စားရာ အာရုံရှိကြကုန်သည်ဖြစ်၍။ ယေနရာ၊ အကြင်လူရောနတ်ပါ သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည်။ အသာရေစ၊ အနှစ်သာရမရှိတဲ့ တရားဉာဏ်ကား။ သာရမတိနော၊ အနှစ်သာရရှိတယ်လို့ ယူဆကြလေကုန်၏။

ဘာကြောင့် ဒီအယူအဆ ပေါ်တာလဲဆိုယင် မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပကြောင့်တဲ့၊ ဒိဋ္ဌဓမ္မနိဗ္ဗာန်ဝါဒ ၊ လောကနိဗ္ဗာန်ဝါဒကို ယူလာကြတာဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုယင် မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပကြောင့်လို့ မှတ်ရမယ်၊ အတွေးအကြံမှားတဲ့ အတွက်ကြောင့် ဒီလောကနိဗ္ဗာန်ဝါဒကြီး ပေါ်လာတာ၊ လောကနိဗ္ဗာန်ဝါဒကြီးသည် ပင်လျှင် အယူအဆတခုဆိုတော့ အဲဒါဟာ ဒဿနဖြစ်သွားတယ်။

အဲဒီလို မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပနဲ့ မိစ္ဆာဒဿနယူစွဲမိယင် အဲဒီလူဟာ ဘယ်တော့မှ တကယ်အနှစ်သာရကို မရနိုင်တော့ဘူး၊ ဒီလိုပြောပါတယ်၊ အသက်ရှည်တာ ကျန်းမာတာ ပဓာနလား၊ စားရေး ဝတ်ရေး နေရေး ပြည့်စုံမှုက ပဓာနလား၊ ဘယ်ဥစ္စာကပဓာနလဲ

ဆိုတာ ကြည့်လိုက်တော့ ဘုန်းကြီးတို့စာပေက ဘာပြောသလဲ ဆိုယင်-

ဗုဒ္ဓခွဲခြားပြတဲ့ အနှစ်နဲ့ အကာ

ပဉ္စန္ဒဝေရာနံ သာဓာရဏ ဘာဝေန နိဿာရဿ ဣမဿ ခနဿဒါနံနာမသာရော။

ပဉ္စန္ဒဝေရာနံ။ ရန်သူမျိုးငါးပါးတို့နှင့်။ သာဓာရဏဘာဝေန၊ အမြဲမပြတ်ဆက်ဆံ၍ နေရတဲ့အတွက်ကြောင့်။ နိဿာရဿ၊ အနှစ်သာရရှာမရတဲ့။ ဣမဿခနဿ၊ ဤစီးပွားဥစ္စာရဲ့။ သာရောနာမ၊ အနှစ်သာရတရားမည်သည်ကား။ ဒါနံ၊ ဒါနတရားပါပေတည်း။

မြတ်စွာဘုရားက သမ္မာသင်္ကပ္ပနဲ့ သမ္မာဒဿနကိုအခြေတည်ပြီးတော့ အနှစ်နဲ့ အကာကို ခွဲခြားပြလိုက်တယ်။ မာဂဏ္ဍိပရပိုဇ်ကြီး ပြောသလို စားနေဝတ် ပြည့်စုံတာရယ်၊ လောကနိဗ္ဗာန်သမားတွေပြောသလို စားဝတ်နေရေး ပြည့်စုံတာရယ် ကျန်းမာတာရယ် အဲဒါတွေဟာ လောကနိဗ္ဗာန် မဟုတ်ဖူး။ တကယ် အနှစ်သာရ မဟုတ်သေးဘူးတဲ့။

မင်းတို့ပြောနေတဲ့ လောကနိဗ္ဗာန်ဟာ အကာပဲရှိသေးတယ်၊ တကယ် အနှစ် မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒိဋ္ဌဓမ္မနိဗ္ဗာန်ဝါဒသမားတို့ လောကနိဗ္ဗာန်သမားတို့ မာဂဏ္ဍိပရပိုဇ်ကြီးတို့ ပြောနေတဲ့ လောကနိဗ္ဗာန်ဟာ အကာပဲရှိသေးတယ်၊ အနှစ်မဟုတ်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ-စားနေဝတ်လို့ ခေါ်တဲ့ ဒီစီးပွားဥစ္စာတွေဟာ ရန်သူမျိုးငါးပါးအမြဲတန်း ဝိုင်းနေတယ်ဆိုတာကို မသိလို့ လောကနိဗ္ဗာန် ထင်နေကြတာ။

လောကနိဗ္ဗာန်မှာ-ရန်သူတွေဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတယ်

စားရေးဝတ်ရေး နေရေးအတွက် စီးပွားဥစ္စာတွေ ဘယ်လောက်ပဲပေါများ ပြည့်စုံနေပါတယ်လို့ ပြောပြော အဲဒီစီးပွားဥစ္စာတွေမှာ မီးနဲ့ အမြဲတန်း ဆက်ဆံနေတယ် ဆိုတာ သိထားပါ။ ရေနဲ့ လဲ ဆက်ဆံတယ်၊ မင်းနဲ့ လဲ ဆက်ဆံတယ်၊ ခိုးသားဒုဗြနဲ့ လဲဆက်ဆံတယ်၊ သားဆိုး သမီးဆိုးနဲ့ လဲ ဆက်ဆံတယ်။

အဲဒီလို ရန်သူမျိုးငါးပါးနဲ့ အမြဲမပြတ် ဆက်ဆံနေတဲ့ အတွက်ကြောင့်တကယ် ချမ်းသာအစစ် မဟုတ်ဘူး လောကနိဗ္ဗာန်အစစ်မဟုတ်ဘူး။

ဒီစီးပွားဥစ္စာရရှိရန်အတွက်စားနေဝတ်ပြည့်စုံဖို့ရန်အတွက်၊ ဒီကနေ့ လူတွေပြောနေတဲ့ လောကနိဗ္ဗာန်အတွက် ကြိုးစားနေကြရတာကိုပဲ ကြည့်စမ်းပါအုံး၊ ဘယ်လောက်ကြိုးစားနေကြရသလဲ-ချေးတလုံးလုံးနဲ့ အသက်နဲ့လုပြီးတော့ ဒီစီးပွားဥစ္စာတွေကို ရှာဖွေနေကြရတာဟာ ဘယ်နှယ်လုပ်လောကနိဗ္ဗာန်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။

ဒါကြောင့် လောကနိဗ္ဗာန်ဆိုတာဟာ ဒုက္ခနဲ့ ရင်းထားရတာက တကြောင်း၊ ရပြီးသားလောက နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ စီးပွားဥစ္စာတွေဟာ ရန်သူမျိုး ငါးပါးတို့နဲ့ ဆက်ဆံနေတာက တကြောင်း၊ အဲဒီအကြောင်း(၂)ရပ်တို့ကြောင့် လောကနိဗ္ဗာန်အစစ် မဟုတ်ဘူး။

အကဲကို အနှစ်ထင်ပြီးတော့ တွယ်တာမက်မောနေကြတာ၊ အနှစ်တရားက ဘာတုန်းဆိုယင် စီးပွားဥစ္စာထဲက ထုတ်ပြီးတော့

လှူထားတဲ့ ဒါနကောင်းမှု သည်သာလျှင် တကယ် အနှစ်သာရ။

စီးပွားဥစ္စာရဲ့ အနှစ်သာရဟာဘာလဲ

ဒါကြောင့် စီးပွားဥစ္စာတွေ ပြည့်စုံပြီးတော့ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကြာပင်ကြာငြားသော်လည်းဒါနကောင်းမှုမရှိပဲနဲ့ဒီစီးပွားဥစ္စာတွေကို နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကြာအောင် ခံစားသွားတာဟာ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ဘဝမှာဖြင့် အကာသက်သက်ပဲ။

လူ့ဘဝမှာ တရက် တမနက်လောက်ပဲ နေရနေရ ဒါနကောင်းမှုနဲ့ ပြည့်စုံပြီးတော့နေရယင် အနှစ်သာရကို ရရှိပြီးတော့ နေရတာမို့လို့ ဘဝရဲ့တန်ဖိုးသည် ဒါနကောင်းမှု၊ ဘဝရဲ့ အနှစ်သာရသည် ဒါနကောင်းမှုဆိုတာ သဘောကျ။

ဒါဖြင့်ယင်-စီးပွားဥစ္စာထဲက ထုတ်ယူရတဲ့ ဒါနကောင်းမှုဆိုတဲ့ အနှစ်ကိုတော့ တပည့်တော်များရပါပြီ၊ နောက်ထပ် ဘဝမှာ တကယ်တန်ဖိုးရှိတဲ့ အနှစ်သာရ ဘာများရယူစရာ ရှိပါသေးသလဲဆိုလို့ ရှိယင်-

ဘဝရဲ့ အနှစ်သာရဟာဘာလဲ

ဗဟုရောဂါနံ သာဓာရဏဘာဝေန နိဿာရဿ ဣမဿ ဇီဝိတဿ သီလံနာမသာရော။

ဗဟုရောဂါနံ၊ ကိုးဆယ်ခြောက်ပါးသော အနာရောဂါတို့နှင့်။ သာဓာရဏဘာဝေန၊ အမြဲမပြတ် ဆက်ဆံ၍ နေကြရလေသောကြောင့်။ နိဿာရဿ၊ အနှစ်သာရ ရှာမရသော။ ဣမဿဇီဝိတဿ၊ ဤအသက် ရှည်ကြရတဲ့ ဘဝ တခုရဲ့။

သာရောနာမ၊ အနှစ်သာရမည်သည်ကား။ သီလံနာမ၊ ကိုယ်
ကျင့်တရားပါပေတည်း။

ဘယ်သူက ဘယ်လောက်ပဲအသက်ရှည်တယ်လို့ ပြောပြော၊
မည်သူကမည်မျှကျန်းမာပါကတယ်ပဲပြောပြော ဘုန်းကြီးတို့ကိုလဲ
ပြောကြပါတယ်-

“အရှင်ဘုရားတို့များ နေ့တိုင်းတရားဟောနေရတာ-နေ့လဲ
ဟော ညလဲဟော ကျန်းမာရေးတယ်ကောင်းတယ်တဲ့-

ကျန်းမာရေး ကောင်းတယ် ဆိုတဲ့ ချီးမွမ်းသံ ရတာနဲ့
ဘုန်းကြီးတို့စိတ်ထဲတော့ ဆင်ခြင်ပြီးသားပါ။ ဘာဆင်ခြင်ထား
လိုက်သလဲဆိုတော့ ပါဠိတော်တခုရှိတယ်။

ရောဂေါရောဂေါတိ ဘန္ဓေဓူတိ၊ ကတမောနုခေါဘန္ဓေ
ရောဂေါဓူတိ။

ဘန္ဓေ၊ ဘုန်းတော် ကြီးဘော် မူသော မြတ်စွာဘုရား။
ရောဂေါရောဂေါတိ၊ ရောဂေါရောဂါဟူ၍။ ဓူတိ၊ လောက
မှာ ပြောနေကြပါတယ်ဘုရား။

ရဟန်းတော်တပါးက ဘုရားကိုမေးလျှောက်တယ်၊ လော
ကမှာ ရောဂါ ရောဂါလို့ ပြောကြ ပါတယ် မြတ်စွာ
ဘုရား။

ကတမော၊ အဘယ်တရားကို။ ရောဂေါတိ၊ ရောဂါဟူ၍။
ဓူတိ၊ ဆိုအပ်ပါသလဲဘုရား။

ဘယ်တရားကို ရောဂါလို့ ဆိုရမှာပါလဲ-အမေး ရောက်
လာတော့ မြတ်စွာဘုရားရှင် အဖြေထုတ်လိုက်တာက-

ဗုဒ္ဓအဖြေအပေးခဲ့တဲ့ ရောဂါဆိုတာ

ရောဂေါတိ ခေါ်ဘိက္ခုရူပါန မေတံအဓိဝစနံ။
ဘိက္ခု၊ ချစ်သားရဟန်း။ ရောဂေါတိ တေံ အဓိဝစနံ၊
ရောဂါဆိုတဲ့ ဒီစကားဟာ။ ရူပါနံ၊ ရုပ်တရားတို့ရဲ့။ အဓိ
ဝစနံ၊ အမည်ဖြစ်တယ်။

မြတ်စွာဘုရားရဲ့အဖြေက ရောဂါ ဆိုတာ ရုပ်တရားကို
ခေါ်တယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် မှတ်သား ထားလိုက်ကြ၊
ရောဂါဆိုတာ ရုပ်တရား၊ ရောဂါဟာ ဝေဒနာမဟုတ်ဘူး။
အဲဒီရောဂါရဲ့ နှိပ်စက်တဲ့ ဒဏ်ကို ခံစားတဲ့ သဘောလေးကမှ
ဝေဒနာ။

ရောဂါဆိုတာဟာ သေသေချာချာကြည့်ယင် ပူတာဟာ
ရောဂါ၊ အေးတာဟာရောဂါ၊ အပူအအေးနှိပ်စက်လို့ ရောဂါ
ဖြစ်ကြတာ၊ တောင့်တင်းတယ်ဆိုတဲ့ ပထဝီဓာတ် နှိပ်စက်ယင်
ရောဂါ၊ ယိုစီးကျလာတယ်ဆိုတဲ့ အပေါဓာတ်တွေ ဖွဲ့စည်း
တယ်ဆိုတဲ့ အပေါဓာတ်တွေ နှိပ်စက်ယင်ရောဂါ။

နေ့ခင်းနေ့လယ် အပူချိန်မြင့်လွန်းလို့ ပူလိုက်တဲ့ ဖြစ်ခြင်း၊
ညနေစောင်းတော့ မိုးကတပြုံးပြုံးနဲ့ ရွာချလိုက်တယ်။ အဲဒီ
အပူနဲ့အအေးကို တဆက်ထဲခံစား ကြည့်ပါလား၊ နေ့လယ်
(၁၂) နာရီ လောက်ကနေ ကိုယ်ကိုယ်ကို နေပူလှမ်းပြီး
ညနေ(၅) နာရီ (၆) နာရီလောက်ကျတော့ ရေဖျန်းကြည့်
ဘယ်လိုများနေလိုက်မလဲဆိုတာ၊ ဒီလူဟာ ချက်ချင်း ရောဂါ
မရယင် ဘာပဲပြောပြော ဟုတ်လား။

အဲဒီတော့- အဖြေကိုမှတ်သားထားလိုက်၊ ရောဂါဆိုတာ ရုပ်ကိုခေါ်တယ်၊ ပူတာ အေးတာ ရုပ်၊ တွန်းကန်လှုပ်ရှားတာ ရုပ်၊ ထောက်ကန်တဲ့ သဘော ဆိုတာ ရုပ်၊ တောင့်တင်းတဲ့ သဘောဆိုတာ ရုပ်၊ ဖွဲ့စည်းတဲ့ သဘောဆိုတာ ရုပ်၊ ယိုစီးတဲ့ သဘောဆိုတာ ရုပ်။

ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ ရောဂါတွေ အပြည့်ရှိနေတယ်

ဒီခန္ဓာကြီးတခုလုံးမှာ အဲဒီရုပ်တွေလှည့်ပြီးတော့ နှိပ်စက်နေလို့ ရောဂါဖြစ်တာ၊ ဒီရုပ်တွေ မျှတနေတဲ့အချိန် ကျန်းမာတယ်လို့ ခေါ်တာပဲ၊ ဒီရုပ်တွေဖောက်ပြန်လို့ တခုခုလွန်ကဲတဲ့ အချိန် ရောဂါဖြစ်တယ်လို့ ခေါ်တာပဲ။

အဲဒီလို ဖြစ်တော့ ဘုန်းကြီးတို့ ပြောချင်တာက ရုပ်တရားရတဲ့ အချိန်ကစပြီးတော့ ငါတို့ရောဂါတွေရပြီးပြီလို့ သဘောကျထားမှ

ဘုန်းကြီးတို့ကတော့ ဒီပါဠိတော်ရကတည်းက မပြတ်ဘူး ဆင်ခြင်ကြည့်နေတယ်။ အော်-ရောဂါဆိုတာရုပ်တရား၊ ငါဟာ ဟောဒီရုပ်တရားဆိုတဲ့ ခန္ဓာကြီးကို ရထားတယ်။ ဝေဒနာ သညာ သင်္ခါရ ဝိညာဉ်ဆိုတဲ့ နာမ်ခန္ဓာ (၄)ပါးကို ထားပါ။

ရူပက္ခန္ဓာကိုငါရတဲ့ အချိန်ကစပြီးတော့ ငါ့မှာ ရောဂါရှိနေပြီ ဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်ထားမှ ဒီလိုမှ ဆုံးဖြတ်ချက် ချမထားယင် ငါ့ကျန်းမာတယ်ဟဲ့ ဆိုပြီးတော့ ဘုန်းကြီးတို့ဟောထားတဲ့ အဘိဏ္ဍသုတ္တန်မှာ ဘာပြောသလဲ။

အာရောဂျမာန် ဇီဝိတမာန်ထောင်လွှားယင်

အာရောဂျေ အာရောဂျမဒေါ့။

အာရောဂျေ၊ အနာကင်းတဲ၊ သဘော၌။ အာရောဂျမဒေါ့၊
ငါအနာကင်းတယ်ဆိုတဲ့ မာန်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်တယ်။

အနာကင်းတဲ၊ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကဘာတဲ့၊ ငါကျန်းမာသားဗဲ
ဆိုတဲ့ မာန်ကလေးနဲ့၊ ကျန်းမာယင် ဘာဖြစ်လာပြန်သလဲ၊
အသက်ရှည်တယ်၊ ငါအသက်ရှည်တာပဲဆိုတဲ့ မာန်ကလေးနဲ့၊
ကျန်းမာတဲ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ မာန်ကိုအာရောဂျမာန်လို့ ခေါ်တယ်၊
အသက်ရှည်တဲ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ မာန်ကိုဇီဝိတမာန်လို့ ခေါ်တယ်၊
ဒီမာန်နှစ်ခု ဝင်ရောက်လာယင်-

ယေန မဒေန မတ္တာ-

ယေနမဒေန၊ ယင်းမာန်တရားဖြင့်။ မတ္တာ၊ မူးယစ်၍နေ
ကြကုန်သော။ သတ္တာ၊ သတ္တာဝါတို့သည်။ ကာယေနဝါ၊
ကိုယ်ဖြင့်လည်းကောင်း။ ဝါစာယဝါ၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း။
မနသာဝါ၊ စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း။ ဒုစရိတံ၊ မကောင်းတဲ၊
အကျင့်တွေကို။ စရန္တိ။ ကျင့်တတ်ကြလေကုန်၏၊

အသက်ရှည်တဲ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ငါအသက်ရှည်သားပဲဆိုတဲ့
မာန်ကလေးတက်ပြီးတော့ ဒုစရိုက်နယ်ထဲ ရောက်ရောက်သွား
တတ်တယ်၊ ကျန်းမာတဲ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း ငါကျန်းမာသေး
သားပဲဆိုတဲ့ မာန်တက်ပြီးတော့ ကုသိုလ်တွေမေ့ပြီး ဒုစရိုက်
နယ်ထဲကို ရောက်ရောက်သွားတတ်တယ်။

ဒါကြောင့်အမြဲမပြတ်ဆင်ခြင်နေရမှာ၊ ရုပ်တရားကိုငါရတဲ့
အချိန်ကစပြီး ငါ့သဏ္ဌာန်မှာရောဂါရှိနေပြီလို့ မပြတ်ဆင်ခြင်

ပါ၊ ဒါကြောင့် ဘယ်သူက ဘယ်လောက် ကျန်းမာတယ် ပြောပြော ရုပ်တရားရှိနေတဲ့ လူတိုင်းမကျန်းမာဘူး၊ ရုပ်တရား ရရှိထားတဲ့ လူအားလုံးဟာ မကျန်းမာဘူး၊ ရောဂါတွေနဲ့ ချည်းပဲဆိုတာ မှတ်ထားပေတော့။

ဆင်ခြင်တုံတရား လက်ကိုင်ထားကြပါ

ဒီတော့ မာဂဏ္ဍ^၁ ပရိသိုဇ်ကြီးက သူစားလို့ ကောင်း၊ နေလို့ ကောင်းတာကို အကြောင်းခံပြီး ဝမ်းဗိုက်ကြီးနဲ့ ရင်ဘတ်ကြီး ပုတ်ပုတ်ပြုပြီးတော့ အကျွန်ုပ် ကျန်းမာနေတာဟာ လောက နိဗ္ဗာန်လို့ ဘယ်လိုပဲပြောပြော တကယ် နိဗ္ဗာန်အစစ်ကို သူနား မလည်လို့၊ ကျန်းမာခြင်းသည်ပင်လျှင် ဘဝရဲ့ အနှစ်သာရလို့ သူထင်မိလို့ ပြောတာ။

ဒီကျန်းမာခြင်းဟာ ဘာတွေနဲ့ဆက်ဆံနေရသလဲ၊ အနာ ရောဂါနဲ့၊ အမြဲတန်း ဆက်ဆံနေတယ်။ အသက်ရှည်ခြင်းဟာ ဘာနဲ့ဆက်ဆံနေသလဲ၊ အနာရောဂါနဲ့ ဆက်ဆံပြီးတော့ နေတယ်ဆိုတာ မှတ်သားထား၊ စီးပွားဥစ္စာတွေဟာ ရန်သူမျိုး ငါးပါးနဲ့ ဆက်ဆံနေတယ်၊ ဒါကြောင့် အကာသက်သက်ပဲ။

အသက်ရှည်ခြင်း ကျန်းမာခြင်းဟာအနာရောဂါနဲ့ ဆက်ဆံ နေတယ်၊ ငါကျန်းမာတယ်လို့ ဘယ်တော့မှ မတွက်ပါနဲ့၊ ငါ့မှာရုပ်တရားရှိယင်ရောဂါရှိပြီလို့ တွက်သာထားလိုက်တော့၊ ဒါကြောင့်-

ဗဟုရောဂါနံ။ ကိုးဆယ် ခြောက်ဖြာ အနာရောဂါတို့နှင့်။ သာဓာရဏဘာဝေန၊ အမြဲမပြတ်ဆက်ဆံ၍ နေကြရလေသော ကြောင့်။ နိဿာရဿ၊ အနှစ်သာရရှာမရသော။ ဇီဝိတဿ၊

အသက်ရှင်ရတဲ့ဘဝတခုရဲ့။ သာရောနာမ၊ အနှစ်သာရမည်
သည်ကား။ သီလံ၊ ကိုယ်ကျင့်သီလ တရားသာပေတည်း။

တန်ဖိုးမဲ့ အသက်ရှည်ခြင်းမျိုး

အသက်ရှည်ဖို့ ကျန်းမာဖို့ကပဓာနလား၊ ကိုယ်ကျင့်တရား
ကောင်းဖို့ကပဓာနလား-စိစစ်ကြ၊ အသက်တွေ ရာထောင်ရှည်
ချင်တိုင်းရှည်ပစေ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားမရှိပဲနဲ့ ဒီလူအသက်ရှည်နေ
ယင် ဘာများတန်ဖိုးရှိသလဲ၊ ပါဠိတော်နောက်တခုကဘယ်လို
ပြောသလဲ-

ယောစဝဿသတံဇီဝေ၊ ဒုဿီလော အသမာဟိတော။

ကောဟံ ဇီဝိတံသေယျော၊ သီလဝန္တဿ ဈာယိနော။

(ခုဒ္ဒကနိကာယ်-ဓမ္မပဒပါဠိတော် ဂါထာ-၁၁၀)

ယောစ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား။ အသမာဟိတော၊
မိမိရဲ့ကိုယ်နှင့် နှုတ်ကိုကောင်းစွာ စောင့်သုံးခြင်း မရှိပါလျက်။
ဒုဿီလော၊ ကိုယ်ကျင့်သီလမရှိပါလျက်။ ဝဿသတံ၊ နှစ်
ပေါင်းတစ်ရာကာလကြာအောင်။ ဇီဝေ-ဇီဝေယျ၊ အကယ်၍
အသက်ရှင်၍ နေရစေကာမူ။

ကိုယ်ကျင့်သီလမရှိဘူး ကိုယ်နဲ့နှုတ်ကို ဘာနဲ့မှ မထိန်းဘူး၊
မိမိရဲ့ ကိုယ်နှုတ်နှစ်ပါး မထိန်းပဲနဲ့ သီလတရားကင်းပြီးတော့
နေတဲ့ လူတယောက်ဟာ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကာလကြာအောင်
အသက်ရှည်မယ်ဆိုကြပါစို့။ --

တဿပုဂ္ဂလဿ၊ ထိုကိုယ်ကျင့်တရားကင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်၏။
ဇီဝနတော၊ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကာလကြာအောင် အသက်
ရှင်၍ နေရခြင်းထက်။ သီလဝန္တဿ၊ သီလနှင့်ပြည့်စုံသော

ပုဂ္ဂိုလ်၏။ ကောဟံ၊ တနေတရက် တနံနက်မျှ။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ရှင်ပြီးတော့နေရခြင်းကသာလျှင်။ သေယျော၊ မြတ်၏။

တန်ဖိုးရှိတဲ့ အသက်ရှည်ခြင်းမျိုး

ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ တရက် တမနက် လောက်ပဲ လူ့ဘဝမှာနေရနေရ အဖိုးတန်ပြီတဲ့၊ ဘာကြောင့်တုန်း၊ ကိုယ်နဲ့နှုတ်ကို ထိန်းသိမ်းပြီးတော့နေသွားလို့၊ သီလစဉ်တာ ကိုယ်နဲ့နှုတ်ကိုထိန်းထားတာ၊ ကိုယ်နဲ့လွန်ကျူးတာ နှုတ်နဲ့လွန်ကျူးတာ တွေကို မလွန်ကျူးတော့ဘူးဟဲ့ဆိုတဲ့ ထိန်းထားတဲ့သဘောလေးဟာသီလ၊ အဲဒီသီလမှာ—

- (၁) စေတနာသီလံ-ကိုယ်နဲ့ နှုတ်ကို ထိန်း မယ် ဆို တဲ့ စေတနာပါတယ်။
- (၂) သံဝရောသီလံ-ကိုယ်နဲ့ နှုတ်ကို စောင့်မယ် ဆိုတဲ့ သဘောလေးဟာ သီလခေါ်တယ်။
- (၃) အဝိတိက္ကမောသီလံ-ကိုယ်နဲ့ နှုတ်နဲ့ မလွန်ကျူးဘူး ဆိုတဲ့သဘောကို သီလ ခေါ်တယ်။

ဒါကြောင့်စေတနာသီလံအရ စေတနာကိုကောက်ရတယ်၊ သံဝရောသီလံအရ သတိကိုကောက်ရတယ်၊ အဝိတိက္ကမောသီလံအရဝိရတီကို ကောက်ရတယ်။ သီလနဲ့ပြည့်စုံယင် စေတနာရယ် သတိရယ် ဝိရတီရယ်အဲဒီ တရားသုံးလုံးရပြီးတော့ အသက်ရှင် ရတာမို့လို့ ဘဝဟာ သိပ်အဖိုးတန်တယ်။

သီလမရှိပဲနဲ့ အသက်ရှင်ရမယ် ဆိုလို့ရှိယင်တော့ စေတနာ သီလလဲမရှိ၊ ဝိရတီသီလလဲမရှိ၊ သံဝရသီလလဲမရှိ၊ ကိုယ်နဲ့နှုတ်

ကို စောင့်မယ်ဆိုတဲ့ သတိလဲမရှိဘူး၊ ကိုယ်နဲ့နှုတ် မလွန်ကျူး
ဖြစ်အောင်ထိန်းမယ်ဆိုတဲ့ ဝိရတီလဲမရှိဘူး။

ကိုယ်ကျင့်တရား ကင်းမဲ့လာသောအခါ

စည်းလွတ်ဝါးလွတ် အသက်ရှင်နေရတာဟာ နှစ်ပေါင်း
တစ်ရာကြာကြာ ဘာများ တန်ဖိုးရှိအုံးမှာတဲ့လဲ၊ ကိုယ်ကျင့်
တရားကင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာပဲကြာကြာ သူ့မှာ
ဘာတွေ ဖြစ်လာတုန်းဆိုတော့-

- (၁) ပါပကော ကံတ္တိသဒ္ဓေါအဗ္ဘုဂ္ဂစ္ဆတိ- မကောင်း
သတင်းထွက်ပီးတော့ အသက်ရှည်ရတယ်၊
- (၂) ပမာဒါဓိကရဏံ မဟတ္တိံ ဘောဂဇာနိံ ဂစ္ဆတိ-
ပမာဒ တရားတွေ လွှမ်းပီးတော့ တိုးတက်မှုတွေ
အကုန်လုံး ပျက်စီးတတ်တယ်တဲ့၊

အဲဒါ ကိုယ်ကျင့်တရား မရှိခဲ့ယင် ဖြစ်ပေါ် လာတတ်တဲ့
သဘော။

ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ်များ-လူလောကအနေနဲ့ သူရာမေရယ
တခုရယ် ကာမေသုမိစ္ဆာစာရတခုရယ်၊ အဲဒီ(၂)ခုလောက်ကို
လွန်လွန်ကျူးကျူးလိုက်စားမိယင် ဒီလူရဲ့ဘဝဟာ တက်လမ်း
မရှိတော့ဘူးဆိုတာ သေချာတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ်များက
ပိုပြီးသိပါတယ်။

သူရာမေရယ မူးယစ်သောက်စားတဲ့ အမှုတွေကို အလွန်
အကျူးလိုက်စား၊ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ အမှုတွေကို လိုက်စား၊
အဲဒီ(၂)ခုလောက် လွန်ကျူးတော့နဲ့ ဒီလူရဲ့ တက်လမ်းတွေ
အကုန်လုံးဆုတ်ယုတ်သွားတယ်။ အဲဒီအထဲက အဒိန္နာဒါနအမှု

က စွက်လိုက်အုံးမယ် ဆိုယင်တော့ ပြီးပါရော၊ နလံ့ထူဘို့ မလွယ်တော့ဘူး၊ ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်တာဟာ-

ပမာဒါဓိကရဏံ၊ မိမိဘဝရဲ့ တိုးတက်ရေး ကြီးပွားရေး စီးပွားရေးတွေကို မေ့ကုန်တယ်ဆိုတဲ့ ပမာဒတရားကြောင့်။ မဟတ္တိံ၊ ကြီးကျယ်စွာသော။ ဘောဂဇာနိံ၊ စီးပွားရေး ကြီးပွားရေးတို့ရဲ့ ဆုံးရှုံးပျက်ပြားခြင်းသို့။ ဂစ္ဆတိ၊ ရောက်ရ လေတော့၏။

အဲဒါက ဒုတိယ မကောင်းကျိုး၊ နောက်တခါ တတိယ မကောင်းကျိုးက-

ပစ္စုပ္ပန်ရော သံသရာမှာပါ မကောင်းကျိုးတွေ

- (၃) ယဉ္ဇဒေဝ ပရိသံ ဥပဂစ္ဆတိ-ဘယ် ပရိသတ်ထဲကိုပဲ ဝင်ဝင် ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ပရိသတ်အလယ် နောက်ပြီဆိုတဲ့ အခါကျတော့=
- (က) မင်္ဂလာတော-မျက်နှာကတယ်ညှိုးငယ်တာပဲ၊
- (ခ) အဝိသာရဒေါ- ရှုံတီးရှုံတုံနဲ့ ပရိသတ် အလယ်ကိုဝင်ရတတ်တယ်။

ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ပရိသတ် အလယ်မှာ ညှိုးညှိုးငယ်ငယ် ရှုံတီးရှုံတုံ ဖြစ်နေတတ်တယ်တဲ့၊ အဲဒါက တတိယ မကောင်းပြစ်။ စတုတ္ထမကောင်းပြစ်ကဘာလဲဆိုတော့-

- (၄) သမ္မုဋ္ဌောကာလံ ကရောတိ-ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သေခါနီး တွေ့တွေဝေဝေ ငြီးငြီးငြူငြူ အော်အော်ဟစ်ဟစ်နဲ့ ကယ်ပါ ယူပါ တစာစာနဲ့ ငြီးငြူပီးတော့ သေရတတ်တယ်တဲ့။

အဲဒါကစတုတ္ထမကောင်းပြစ်၊ ငဉ္ဇမမကောင်းပြစ်က-

(၅) ဒုဂ္ဂတိံ ဝိနိပါတိနိရယံဥပပဇ္ဇတိ-အဲဒီလူ သွားတဲ့ ဘဝဟာ ကောင်းတဲ့ နေရာရောက်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ မကောင်တဲ့နေရာသာ ရောက်တတ်တယ်။

ဟောဒီပစ္စက္ခလောကမှာပဲ ကြည့်စမ်းပါ။ ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်စီးယင် မကောင်းတဲ့ နေရာရောက်တာပဲ။ ကိုယ်ကျင့်ပျက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကောင်းတဲ့ နေရာဘယ်သိပ်ရောက်မလဲ။ စိုဏ်ကော်လို့ ခြုံပေါ်ရောက်တာတော့ ရှိယင်ရှိမယ်ပေါ့လေ။ အဲဒါတွေထား ထဲ မတွက်နဲ့။

မကောင်းတဲ့နေရာမှာ ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်တဲ့ လူတွေချည်း စုနေတယ်ဆိုတာ ဘုန်းကြီးတို့ပြောစရာမလိုဘူးနော်။ ရန်ကုန်နဲ့ ပဲခူး မော်တော်ကားလမ်းမကြီးဖောက်တော့ လူပေါင်း (၂) သောင်းကျော် ထုတ်လာတာ တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ ဘယ်က ထုတ်လာတာလဲ၊ ပိတ်ဖြူနဲ့လူတွေ အကုန်လုံး ထောင်တွေထဲက ဆွဲထုတ်လာတာ။ ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ နေရာဌာနဟာ မကောင်းဘူးတဲ့။

ဒါကြောင့် ကိုယ်ကျင့်တရား ကင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထို မကောင်းကျိုးငါးမျိုးနဲ့ အသက်ရှင်နေရတာမို့ နှစ်ပေါင်း တစ်ရာပဲကြာကြာ အသက်ရှည်ခြင်း ကျန်းမာခြင်းဖြင့် သီလမရှိ သူအတွက် ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိဘူး။

ယောစ ဝဿသတံဇီဝေ၊ ဒုဿီလော အသမာဟိတော။
ကောဟံဇီဝိတံသေယျော၊ သီလဝန္တဿ ဈာယိနော။
ယောစ၊ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား။ အသမာဟိတော၊

မိမိရဲ့ ကိုယ်နှုတ် စိတ်ကို ကောင်းစွာ စောင့်သုံးခြင်းမရှိပါမဲလျက်။ ဒုဿီလော၊ ကိုယ်ကျင့်သီလ ကင်းကွာသည် ဖြစ်၍။ ဝဿသတံ၊ နှစ်ပေါင်း တစ်ရာကာလကြာအောင်၊ စေဇီဝေယျ၊ အကယ်၍ အသက်ရှင်ပြီးတော့ နေရစေကာမူ။ တဿပုဂ္ဂလဿ၊ ထိုကိုယ်ကျင့် တရား ပျက်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏။ ဝဿသတံ၊ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ ကာလကြာအောင်။ ဇီဝနတော၊ အသက် ရှည်၍ နေရခြင်းထက်။

သီလဝန္တဿ၊ သီလနှင့်ပြည့်စုံသောပုဂ္ဂိုလ်၏။ စျာယိနော၊ အာရမ္မဏုပဈာန်လက္ခဏုပဈာန်ဆိုတဲ့ စျာန်နှစ်ပါးဖြင့် ရှုမှတ်၍ နေလေ့ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်၏။ ကောဟံ၊ တနေ့တရက် တန်နက်မျှ။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ရှင်ပြီးတော့ နေရခြင်းကသာလျှင်။ သေယျော၊ မြတ်၏။

ဘဝရဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အနှစ်တပါးရပြီ။

မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပ-အတွေး အကြံ မှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များကတော့ အဲဒီနေရာမှာ အတွက်လွဲတယ်၊ ကိုယ်ကျင့်တရား ဘာအရေးကြီးလဲကွာ စားရဖို့ နေရဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ သီလဆိုတာ ဘာအရေးကြီးလဲကွာ ဝတ်ရဖို့ အရေးကြီးတယ်။

သီလဆိုတာ ဘာအရေးကြီးလဲကွာ အများ မိုးခါးရေသောက်လဲ သောက်လိုက်ရုံပေါ့၊ တိုးတက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ လောကနိဗ္ဗာန်သမားအတွေးအကြံမှားယင် ဒီလိုဖြစ်တတ်တယ်။

မြတ်စွာဘုရားက အဲဒါကို ပြောင်းပြန်လှန်ပြီးတော့ ဘဝရဲ့ အနှစ်သာရဟာ ကိုယ်ကျင့် တရားလို့ ဒီလိုပြောပါတယ်။ အဲဒါကို နားလည်ကြပါစေ၊ နောက်တဆင့်တက်-

လုံ့လဝိရိယကင်း-လူပျင်းတို့ဘဝမရောက်ကြစေနဲ့.

ယောစဝဿသတံဇီဝေ၊ ကုသိတောဟိနဝိရိယော။

ကောဟံဇီဝိတံသေယျော၊ ဝိရိယမာရဘတောဒဋ္ဌံ။

(ခုဒ္ဒကနိကာယ်-ဓမ္မပဒပါဠိတော်-ဂါထာ ၁၁၂)

ယောစ၊ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား။ ကုသိတော၊ ပျင်းရိ
ငြီးငွေ့လှသည်ဖြစ်၍။ ဟိနဝိရိတော၊ မိမိရဲ့ ရဲရင့်လှစွာသော
လုံ့လဝိရိယတွေကို လျော့ချထားသည် ဖြစ်၍။ ဝဿသတံ၊
နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကာလကြာအောင်။ ဇေဇီဝေယျ၊ အကယ်၍
အသက်ရှင်ပြီးတော့ နေရစေကာမူ။ တဿပုဂ္ဂလဿ၊ ထိုလုံ့လ
ဝိရိယကင်း ပျင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်၏။ ဇီဝနတော၊ နှစ်ပေါင်း
တစ်ရာကာလကြာအောင် အသက်ရှင်၍ နေရခြင်းထက်။

ဒဋ္ဌံ၊ မြဲမြံမြဲမြံ။ ဝိရိယံ၊ သမ္မပ္ပဓာန်လုံ့လ ဝိရိယကို။
အာရဘတော-အာရဘန္တဿ။ အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့။
ကောဟံ၊ တနေ့တရက်တနံနက်မျှ။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ရှင်ပြီး
တော့ နေရခြင်းကသာလျှင်။ သေယျော၊ မြတ်၏။

ဘဝမှာတန်ဖိုးရှိတဲ့အနှစ်တခုကို တတိယအဆင့် အဖြစ်ထုတ်
လိုက်ယင် လူတယောက်ဟာ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ ကာလကြာ
အောင် အသက်ရှည်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အသက်ရှည်နေတဲ့ အဲဒီ
လူဟာ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ပျင်းလိုက်တာ ကြိုးစားချင်တဲ့
စိတ်မရှိဘူး၊ လုံ့လ ဝိရိယကင်း လူပျင်းတယောက် အဖြစ်
နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ ကာလ ကြာအောင် အသက် ရှည်နေပေမဲ့
သူ့ဘဝဟာ တန်ဖိုးမရှိဘူးတဲ့။

ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းတော့ ကောင်းသားပဲ၊ ကိုယ်ကျင့်

တရားကောင်းပြီးတော့ အမြဲတန်း စားလိုက် သောက်လိုက် အိပ်လိုက်နဲ့ နေပြီး ဘာမှ မကြိုးစား ချင်တဲ့ လူပျင်းတို့ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားဟာလဲ ထိပ်တန်း မရောက် သေးဘူးနော်၊ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းပင်ကောင်းငြားသော်လည်းပဲ ပျင်းနေတယ် လုံ့လ ဝိရိယ မရှိဘူးဆိုယင် အဲဒီ ကိုယ်ကျင့်တရား ထိပ်တန်းတက်ဖို့ မလွယ်ဘူး။

မလျော့သော လုံ့လ ဝိရိယရှိကြရမယ်

ဒါကြောင့် ကိုယ်ကျင့်တရားပေါ်မှာ အထွဋ်တခု တပ်လိုက်ပါ။ စားရေး၊ ဝတ်ရေး၊ နေရေး ကောင်းစားရေး ဆိုတဲ့ လောကကောင်းစားရေးအတွက် ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့ ရဲရင့်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ဝိရိယ။

သံသရာနောင်ရေး မျှော်ခေါင် တွေးပြီး မဖြစ်သေးတဲ့ အကုသိုလ်တွေ မဖြစ်အောင်၊ ဖြစ်ပြီးတဲ့ အကုသိုလ်တွေကို ပယ်နိုင်အောင်၊ မဖြစ်သေးတဲ့ ကုသိုလ်တွေဖြစ်အောင်၊ ဖြစ်ပြီးသား ကုသိုလ်တွေ တိုးပွားအောင် ကြိုးထွားအောင်၊ ကြိုးစားမယ်ဟဲ့ ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်၊ အဲဒါကို ဝိရိယလို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဒီကနေ့တော့ အဲဒီဝိရိယကို ကြိုးစားတာ လုံ့လပြုတာ အားထုတ်တာလို့ ဆိုတယ်။ ဝိရိယပုဒ်ရဲ့ တိုက်ရိုက် အဓိပ္ပာယ်က ရဲရင့်တာကို ခေါ်တာ။

ဝီရ-ရဲရင့်တဲ့ သဘော၊

ဝိရိယ-ရဲရင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်၊

ဒါကြောင့်ဝိရိယဆိုတာ ဘာတဲ တုန်းဆိုယင် ရဲရင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တို့ရဲ့ သဘောထား၊ ရဲရင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်သည် ဝိရိယ ဒီလိုမှတ်ရမယ်။

ရဲရင့်မှုက ဘယ်နေရာသွားပြီး ရဲရင့်ရမှာလဲ - သတ်တာ ဖြတ်တာ ညှဉ်းဆဲတာ ခိုးတာ တိုက်တာမှာရဲရမှာလား၊ အဲဒါ က ဒုစရိုက်တရားနော်၊ ရဲရင့်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်နေရာမှာ သွားပြီး ရဲရင့်ရမလဲဆိုယင် စားရေး ဝတ်ရေး နေရေး အတွက် ငါတို့ဟာ သမ္မဇီဝိတ အနေနဲ့ ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့ ကောင်းတဲ့ လုပ်ငန်းမှာ ရဲရင့်ရမယ်၊ အဲဒါဟာ ဝိရိယ၊ ဒါန သီလ ဘာဝနာ လုပ်ငန်းတွေကို ရဲရဲရင့်ရင့် အသက်အသေခံ ကြိုးစားအား ထုတ်မယ်၊ အဲဒါဝိရိယ။

လုံ့လဝိရိယနဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရား တဲ့စပ်ပေးပါ

ဒါကြောင့် ကိုယ်ကျင့်တရား ဘယ်လောက်ပဲကောင်းနေနေ ရဲရင့်တဲ့ လုံ့လဝိရိယမရှိယင် ဒီလူရဲ့ ဘဝဟာ ဘာတန်ဖိုးရှိမလဲ၊ အဲဒါ ဝိရိယကို အပြစ်ဆိုလို့ မရဘူး၊ အနှစ်သာရကို အပြစ်တင် လို့ မရဘူး၊ ကိုယ်ကျင့်တရားကို ဝိရိယနဲ့ စပ်ပေးလိုက်ပါ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ ကြိုးစားခြင်းဆိုတဲ့ ဝိရိယကို တဲ့ပေးလိုက်မှ အဲဒါဟာ ထိပ်တန်းကို တက်သွားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်-

ယောစ၊ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား။ ကုသိတော၊ ပျင်းရိ ငြီးငွေ့လှသည်ဖြစ်၍၊ ဟိနဝိရိယော၊ မိမိရဲ့ ကြိုးစားမယ်ဆို တဲ့ အားထုတ်မယ်ဆိုတဲ့ ရဲရင့်တဲ့ စိတ်ဓာတ် လုံ့လ ဝိရိယတွေ လျော့ချထားသည်ဖြစ်၍။ ဝဿသတံ၊ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကာလ ကြာအောင်။ ဇီဝေ-ဇီဝေယျ၊ အကယ်၍ အသက်ရှင်ပြီးတော့

နေရစေကာမူ။ တဿပုဂ္ဂလဿ၊ ထိုလုံ့လဝိရိယကင်းပျင်းသော
ပုဂ္ဂိုလ်၏။ ဇီဝနတော၊ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ ကာလကြာအောင်
အသက်ရှည်၍နေရခြင်းထက်။

ဒဋ္ဌံ၊ မြဲမြံမြဲမြံ။ ဝိရိယံ၊ သမ္ပပ္ပဓာန် လုံ့လဝိရိယကို။
အာရတတော-အာရတန္တဿ၊ အားထုတ်၍နေသောပုဂ္ဂိုလ်၏။
ကောဟံ၊ တနေ့တရက် တနံနက်မျှ။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ရှည်ပြီး
တော့ နေရခြင်းကသာလျှင်။ သေယျော၊ မြတ်၏။

တတိယအဆင့်အနေနဲ့ ထုတ်လာတာက ဘဝမှာ တန်ဖိုးရှိ
တဲ့ အနှစ်ဟာ ရဲရင့်တဲ့စိတ်ဓာတ်လို့ ခေါ်တဲ့ ဝိရိယ။

စီးပွားဥစ္စာရဲ့ အနှစ်ဖြစ်တဲ့ ဒါနကိုလဲရပြီ၊ အသက်ရှည်ရတဲ့
ကျန်းမာရတဲ့ အနှစ်အဖြစ် သီလကိုလဲရပြီ၊ အသက်ရှည်ခြင်း၊
ကျန်းမာခြင်းရဲ့ အနှစ်အဖြစ် ဝိရိယကိုလဲရပြီ၊ သုံးခုဖြစ်သွား
တော့ ဒီလောက်နဲ့ လုံ့လောက်ရဲ့ လားဆိုတော့ မလုံ့လောက်
သေးဘူး၊ နောက်တဆင့်တက်ကြအံ့စို့ -

တည်ငြိမ်တဲ့စိတ်မရှိယင်-ပုံမပါတဲ့လှေလိုပဲ

ယောစဝဿသတံဇီဝေ၊ ဒုပ္ပညောအသမာဟိတော။

ကောဟံဇီဝိတံသေယျော၊ ပညဝန္တဿ စျာယိနော၊

(ခုဒ္ဒကနိကာယ်- ဓမ္မပဒပါဠိတော်-ဂါထာ ၁၁၁)

ယောစ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား၊ အသမာဟိတော၊ မိမိရဲ့
စိတ်ကို မိမိလိုတဲ့ နေရာမှာ မထားနိုင်ပါလျက်။ ဒုပ္ပညော
အသိပညာ မရှိပါလျက်။ ဝဿသတံ၊ နှစ်ပေါင်း တစ်ရာကာလ
ကြာအောင်။ ဇီဝေ-ဇီဝေယျ၊ အကယ်၍အသက်ရှင်ပြီးတော့
နေရစေကာမူ။ တဿပုဂ္ဂလဿ၊ ထိုပညာကင်းကိုယ် စိတ်ဓာတ်

ကို ကိုယ်လိုတဲ့နေရာမှာ ထားနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သမာဓိ ကင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်၏။ ဇီဝနတော၊ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ ကာလကြာအောင် အသက်ရှင်၍ နေရခြင်းထက်။

ပညဝန္တဿ၊ ပညာနှင့်ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်၏။ စာယိနော၊ အာရမ္မဏပုဂ္ဂိုလ်ကွဏပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ပါးဖြင့် ရှုမှတ်၍ နေလေ့ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ (၀၇) သမာဓိနှင့်ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်၏။ ကောဟံ၊ တနေတရက် တနံနက်မျှ။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ရှင်၍ နေရခြင်းကသာ လျှင်။ သေယျော၊ မြတ်သေး၏။

ဒီပါဠိတော်ပိုဒ်မှာ တရားကိုယ် (၂) လုံးပြပါတယ်။ ရှေ့နားက ဘုန်းကြီးစီစဉ်ပေးခဲ့တာတွေ မမေ့လိုက်နဲ့၊

(၁) စီးပွားဥစ္စာရဲ့ အနှစ်က ဒါန၊

(၂) အသက်ရှည်တဲ့ဘဝရဲ့ အနှစ်က ကိုယ်ကျင့်တရား၊

(၃) အသက်ရှည်တဲ့ဘဝရဲ့ အနှစ်က ဝိရိယတရား၊

ဒါနတွေလဲပြုပါပြီ၊ သီလတွေလဲပြည့်စုံပါပြီ၊ ဝိရိယနဲ့လဲပဲ ကြိုးစာပါတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲကြိုးစားနေနေ ဒါနသီလ အခြေခံပြီးတော့ ကြိုးစားတယ်ဆိုတဲ့ ထိုလုံ့လဝိရိယသမားသည် တည်ငြိမ်တဲ့စိတ်မရှိပဲနဲ့ ကြိုးစားနေယင် နောက်ကပဲ မပါတဲ့ လှေကြီး သင်္ဘောကြီးကို ပင်လယ်ထဲ လွှတ်လိုက်သလို ဖြစ်လိမ့်မယ်။

တည်ငြိမ်တဲ့စိတ် (သို့) သမာဓိတစိတ် (သို့) သမာဓိရှိဖို့လိုတယ်

တည်ငြိမ်တဲ့စိတ်နဲ့ ကြိုးစားမှ အဲဒီကြိုးစားခြင်းဟာ ခရီးရောက်တယ်။ တည်ငြိမ်တဲ့စိတ်မရှိပဲနဲ့ ယောက်ယက်ခတ်ပီးတော့ ကြိုးစားနေလို့ရှိပင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ကြိုးစားချက်တွေ

ဟာ ခရီးမတွင်ဘူး၊ ဒါကြောင့်၊ စာပေကတည်ငြိမ်တဲ့စိတ်ကို သမာဟိတစိတ်လို့ ခေါ်တယ်။

ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်လိုတဲ့ နေရာမှာ ထားပီးတော့မှ စိုက် စိုက်စူးစူး ကြိုးစားတဲ့အခါမှာ ခရီးတွင်တယ်၊ ဒီစိတ်ဒီနေရာ ထား၊ ဒါကိုကြိုးစားမယ်ဟဲ့ ဒီလိုမှမဟုတ်ပဲနဲ့ ဒါလေးနည်း နည်း လုပ်လိုက် တော်ကြာ ဟိုနေရာလေးပြေးလုပ်လိုက် ဘယ် နေရာဖြစ်ဖြစ် အကုန်လုံးသူပါတာချည်းပဲ။

ဟိုဟာလေးလည်းနည်းနည်း ဒီဟာလေးလည်း နည်းနည်း။ ဟိုဟာလေးစပ်စပ် ဒီဟာလေးစပ်စပ်နဲ့ ကြိုးတော့ ကြိုးစား နေတာပဲ၊ အေး- နှစ်ပေါင်း တစ်ရာ ကြာ အောင် ကြိုးစား ပေမယ့် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာခရီးမတွင်ဘူး၊ တခုတည်းကို စိုက်ပြီး တော့ ကြိုးစားသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ တခုတည်းနဲ့ လောက မှာ ထိပ်တန်းကို တက်သွားတယ်၊ ဒီလိုနော်-

ဝိရိယကို သမာဓိနဲ့ တွဲစပ်ပေးယင် ခရီးတွင်တယ်

ဒါကြောင့် စာပေက စူးစိုက်တဲ့စိတ်ကို သမာဟိတစိတ်လို့ ခေါ်တယ်၊ နောက်တနည်းပြောရယင်တော့ တည်ငြိမ်တဲ့စိတ် သမာဓိရှိရမယ်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစားနေနေ ဝိရိယကြီးနဲ့ အပြင်းအထန် ကြိုးစားနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဝိရိယကို သမာဓိနဲ့ ကပ်ပေးမထားလို့ ရှိယင် ခရီးမတွင်ဘူး၊ အကျိုးမထင်ဘူး။

ဒါကြောင့် ဝိရိယနဲ့ ပြည့်စုံသူဟာ သမာဓိကိုလဲ ရအောင် ယူ၊ တည်ငြိမ်တဲ့စိတ်ကိုလဲ ရအောင်ယူ၊ စူးစိုက်တဲ့ စိတ်ကိုလဲ ရအောင်ယူ၊ တည်ငြိမ်တဲ့ စိတ် စူးစိုက်တဲ့စိတ်နဲ့ ကြိုးစားအား

ထုတ်မှု ဝိရိယတရား ကိုယ်ကျင့် သီလတရားတွေ တဲ့လိုက်လို့ ရှိယင် ဥာဏ်ဆိုတဲ့ ပညာဟာ အလိုလိုလာတယ်။

အဲဒီမှာ ဘဝရဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အနှစ်သာရကို စဉ်လိုက်တော့ ဝိရိယရဲ့ ထိပ်နားက ဘာတက်လာသလဲ ဆိုလို့ ရှိယင် သမာဓိ တက်လာတယ်၊ သမာဓိနဲ့တော့ ပြည့်စုံပါပြီ၊ ပြီးရောလား၊ စိတ်ကလေး ဒီနေရာ ထားလို့တော့နေတယ် နေရုံနဲ့ ဒီကိစ္စ ပြီးပြီလားဆိုလို့ ရှိယင် မပြီးသေးဘူး၊ စူးစမ်းဆင်ခြင်တဲ့ဥာဏ် ဆိုတာပါအုန်းမှ။

ဟောဒီ တည်ငြိမ်တဲ့စိတ်ဟာ ထက်မြက်စူးရှတဲ့ သဘောရှိ တယ်၊ စူးစမ်းဆင်ခြင်တဲ့ သဘောမရှိပဲနဲ့ ငြိမ်နေလို့ ရှိယင် အဲဒါအိပ်ပျော်နေတာနဲ့ တယ်မထူးဘူး၊ ကိုယ် တရားစခန်း ထဲကျတော့ တခါတခါ သမာဓိလွန်ယင် အိပ်ပျော်သလိုလို ဖြစ် ဖြစ်နေတယ်။

ဒါကြောင့် တည်ငြိမ်တဲ့စိတ်ကို နောက်က ဘာကပ်ပေး လိုက်ရမလဲဆိုလို့ ရှိယင် စူးစမ်းဆင်ခြင်တဲ့ဥာဏ် ကပ်ပေး လိုက်လို့ ရှိယင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ခရီးတွင်သွားတယ် ဘယ် လောက်တွင်သွားသလဲ။

နာမနဲ့ - ရုပ်ခွဲခြားသိတဲ့ဥာဏ်တော့ရှိထားအုန်းမှ

ဥာဏ်ဆိုတာက ဒီနေရာမှာ ဘုန်ကြီးတို့ပြောချင်တဲ့ ဥာဏ် ဟာ သိပ္ပံဝိဇ္ဇာတွေကို တတ်သိတဲ့ ဥာဏ်မျိုးကို မဆိုလိုပါဘူး။ အဲဒါတွေကတော့ အကောပါပဲ၊ တဘဝစာ တနပ်စာပါပဲ။ သံသရာအတွက် အနှစ်ရတဲ့ ဥာဏ်မျိုး ဆိုတာက ခန္ဓာကိုယ် ကို ဖောက်တွင်းသိမြင်တဲ့ ဥာဏ်ကို ပြောတာ၊ ဒါကြောင့်-

ယောစ ဝဿသတံ ဇီဝေ၊ ဒုပ္ပညော အသမာဟိတော။

ယောစ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား။ ဒုပ္ပညော၊ အသိဉာဏ် ပညာမရှိပါပဲနဲ့။

ဘာဉာဏ်ပညာလဲလို့ဆိုတော့ သတ္တဝါနဲ့ ရုပ်နာမ်ခွဲသိတဲ့ ဉာဏ်၊ ရုပ်တရားနာမ်တရား နှစ်ပါးကိုခွဲသိတဲ့ဉာဏ်၊ ပညတ်နဲ့ ပရမတ်ကိုခွဲပြီးတော့ သိတဲ့ဉာဏ်လို့ ခေါ်ဆိုရတဲ့ အဲဒီရုပ်နာမ် ကို သိတဲ့ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်လောက်မှ မရှိပါပဲနဲ့ -

ဝဿသတံ၊ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကာလကြာအောင်။ ဇီဝေ- ဇီဝေယျ၊ အကယ်၍ အသက်ရှည်ပြီးတော့ နေရစေကာမူ။ တဿပုဂ္ဂလဿ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့။ ဇီဝနတော။ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ ကာလကြာအောင်အသက်ရှည်၍ နေရခြင်းထက်။ ပညဝန္တဿ နာမ်ရုပ်ကို သိတဲ့ ပညာရှင်ရဲ့။ ဧကောဟံ။ တနေ့တရက် တနံ နက်မျှ။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ရှည်ပြီးတော့နေရခြင်းက။ သေယျော၊ မြတ်၏။

သမာဓိကင်းတော့-နိဝရဏတွေ နှိပ်စက်တတ်တယ်

သမာဓိကင်းတော့ ဘာတွေနှိပ်စက်သလဲ၊ နိဝရဏတရား တွေနှိပ်စက်တယ်၊ တည်ငြိမ်စိတ်မရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ မှတ်သား လိုက်စမ်းပါ။ ကာမစွန့်နိဝရဏတွေ နှိပ်စက်တယ်၊ တည်ငြိမ် စိတ်လို့ခေါ်တဲ့ သမာဓိလေးမှမရယင် ဗျာပါဒနိဝရဏထိနမိဒ္ဓ နိဝရဏ ဥဒ္ဓစ္စနိဝရဏ ကုက္ကုစ္စနိဝရဏဝိစိကိစ္ဆာနိဝရဏတွေနဲ့ အသက်ရှင်နေရတာမို့ အဖိုးမတန်ဘူးတဲ့၊

ကာမဂုဏ်ကိုလိုချင်တဲ့စိတ်ကာမစွန့်၊ အိမ်ချင်ငိုက်မြည်းတဲ့ စိတ်၊ ထိုင်းမှိုင်းနေတဲ့စိတ် ထိနမိဒ္ဓ၊ ပြန့်လွှင့်နေတဲ့စိတ် ဥဒ္ဓစ္စ၊

ပူလောင်တဲ့စိတ် ကုက္ကုစ္စ၊ မဆုံးဖြတ်နိုင်ပဲ သံသယတွေနဲ့၊
တေးတောနေတဲ့စိတ် ဝိစိကိစ္ဆာ။

အဲဒါတွေဗလပွကြီးနဲ့ သာ အသက်ရှင်နေရယင် ကိုယ်ကျင့်
တရားနဲ့ ပြည့်စုံပေမယ်၊ ဝိရိယနဲ့ ပြည့်စုံပေမယ်၊ ဒါနနဲ့ ပြည့်
စုံပေမယ်၊ ကာမစ္ဆန္ဒစတဲ့ နိဝရဏတွေ စိတ်ထဲနှောင့်ယှက်နေ
ယင် ဒီစိတ်ဟာ မကြည်လင်တော့ဘူး။

စိတ်မကြည်လင်ယင် ပဿဒ္ဓိမဖြစ်ဖူး၊ ဒဿဒ္ဓိမဖြစ်ယင်
ပီတိမဖြစ်ဖူး၊ ပီတိမဖြစ်ယင် သုခလို့ ခေါ်တဲ့ စိတ်ချမ်းသာ
ခြင်းကို မရပါဘူး၊ ပီတိသုခမရယင် ကာမဂုဏ် ဘယ်လောက်ပဲ
ပေါနေနေ ဒီလူဟာ စိတ်မချမ်းသာယင် လောကမှာ လောက
နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ဘာများအပွယ်ရှိအုံးမှာလဲ။

စိတ်ချမ်းသာမှုရယူလိုလျှင်-နိဝရဏကင်းအောင်လုပ်

စိတ်ချမ်းသာမှုသည်ပဓာန၊ စိတ်ထဲချမ်းသာအောင်က နိဝ
ရဏ ကင်းအောင်လုပ်၊ ကာမစ္ဆန္ဒအစရှိတဲ့နိဝရဏတရားငါးပါး
ကင်းမှ စိတ်ထဲချမ်းသာတယ်ဆိုတဲ့ ပီတိသုခကိုရမယ်၊ နိဝရဏ
ကင်းတဲ့ ပီတိသုခကိုရပြီဆိုယင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ဘဝဟာ အတော်
အတန် တန်ဖိုးရှိပြီ။

ဒါကြောင့်-သမာဓိစခန်းတက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက နိဝရဏ
တရားငါးပါးကို ပယ်ခြင်း ဆိုတဲ့အတိုက်ကြောင့် နိဝရဏ တရား
ငါးပါးကို ပယ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကြောင့် ပီတိသုခကို
ရမယ်၊ သမာဓိစခန်းကိုတက်ယင် နိဝရဏတရားငါးပါးကို ပယ်
လိုက်တယ်၊ နိဝရဏတရားငါးပါးရှင်းသွားယင် စိတ်ထဲမှာကြည်
အေးပြီးတော့လာတယ်၊ ပီတိပဿဒ္ဓိ သုခများကိုရတယ်။

ထိုပီတိသုခနဲ့ အသက်ရှည်နေရယင် တမနက်လောက်ပဲ ခနရ
နေရ အဖိုးတန်ပြီတဲ့၊ ဒါက သမာဓိရဲ့ တန်ဖိုး၊ နီဝရဏကင်းလို့
ဘဝဟာ အဖိုးတန်တယ်ဆိုတာမှတ်သာထား၊ ကိုင်း-သမာဓိလို့
ခေါ်တဲ့ စူးစိုက်တဲ့စိတ်တော့ရှိပါရဲ့၊ ဘဝမှာတကယ် အဖိုးတန်
တာ ရပြီလား။

ဒုပ္ပညောဆိုတဲ့ ခုနကစာပိုဒ်က သတ္တဝါရဲ့ ရုပ်နာမ်ကို
သိတဲ့ဥာဏ်လောက်မှ မရှိယင် အဲဒီဘဝဟာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိကြီးနဲ့
အသက်ရှည်နေရတာ၊ ဘုန်းကြီးတို့ပြောခဲ့တဲ့ မကောင်းကျိုးနဲ့
ကောင်းကျိုးလေးတွေ အတူလိုက်နော်၊ သမာဓိ ကင်းယင်
နီဝရဏနဲ့ အသက်ရှည်ရတာမို့ အဖိုးမတန်ဘူး၊ သမာဓိနဲ့
ပြည့်စုံယင် နီဝရဏ ကင်းလို့ ပီတိသုခနဲ့ နေရတာမို့လို့ အဖိုး
တန်တယ်။

သက္ကာယဒိဋ္ဌိကြီးကို ပယ်ခွာတဲ့ပညာ

နောက်တခါ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အနှစ်က ဘာတဲ့လဲ ဆိုယင်
ပညာ၊ နာမ်ရုပ်ကိုသိတဲ့ပညာ၊ ရုပ်နဲ့နာမ် စိတ်စေတသိက်ရုပ်၊
ခန္ဓာ ငါးပါး အဲဒီလောက် သိတဲ့ ဥာဏ်မျိုးတော့ ရအုံးမှ
ဖြစ်မယ်၊ စိတ်စေတသိက် ရုပ်ဆိုတဲ့ ခန္ဓာ ငါးပါးလောက်မှ
နားမလည်ယင် ဘဝဟာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိကြီးတန်းလန်းနဲ့ အသက်
ရှည်နေရတာမို့လို့ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတယ်။

နာမ်ရုပ်မှ ခွဲမသိယင် သက္ကာယဒိဋ္ဌိကလဲ မရှင်းပဲကိုး။ နာမ်နဲ့
ရုပ်ကို ကျကျနန နားလည်သွားအောင် အားထုတ်ကြည့်လိုက်
ပါ၊ ဤသည်ကား ရုပ်တရား၊ ဤသည်ကား ဝေဒနာတရား၊
ဤသည်ကားသညာတရား၊ ဤသည်ကားသင်္ခါရတရား၊ ဤသည်

ကား ဝိညာဉ်လို့ ဝိပဿနာရှုကွက်မှာ ခန္ဓာငါးပါး ရှင်းကနဲ
နားလည်သွားယင် သက္ကာယဒိဋ္ဌိကြီး ကင်းသွားတယ်။

သက္ကာယဒိဋ္ဌိကို ဘယ်သူက ခွာပစ်လိုက်သလဲ၊ နာမ်ရုပ်ကို
သိတဲ့ ပညာက ခွာပစ်လိုက်တာ၊ အဲဒီပညာကိုရမှ ဘဝဟာ
အဖိုးတန်တယ်၊ အဲဒါက ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ထုတ်လိုက်တဲ့အနှစ်၊
ဒီဉာဏ်ဟာ တခြားက ပေါ်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့်-

ယောစ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ် သည်ကံး။ ဒုပ္ပညော၊ နာမ်ရုပ်
တရား(၂)ပါးလောက်မှ ပိုင်းခြားသိတဲ့ ဉာဏ်ပညာမရှိပါပဲနဲ့။
ဝဿသတံ၊ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ ကာလ ကြာအောင်။ ဇီဝေ-
ဇီဝေယျ၊ အကယ်၍ အသက်ရှင် ပြီးတော့ နေရစေကာမူ။
တဿပုဂ္ဂလဿ၊ ထိုနာမ်ရုပ်ကိုမသိသော ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့။ ဇီဝနတော၊
နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ ကာလကြာအောင် သက္ကာယ ဒိဋ္ဌိကြီးနှင့်
အသက်ရှည်ပြီးတော့ နေရခြင်းထက်-

ပညဝန္တဿ၊ နာမ်ရုပ်ကို သိသော ဉာဏ်ပညာနှင့်ပြည့်စုံ
သော ပုဂ္ဂိုလ်၏။ ဇီဝိတံ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ကင်းပြီးတော့ အသက်
ရှည်ပြီးတော့ နေရခြင်း သည်။ သေယျော၊ မြတ်လှပါ
ပေ၏။

နောက်တဖန် တက်ပြီးတော့ လာခဲ့တဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ဘဝရဲ့
အနှစ်သာရဆိုတာခန္ဓာထဲက ထုတ်ပါ၊ ဘာကို ထုတ်ရမလဲ၊
နာမ်နဲ့ ရုပ်ကိုသိတဲ့ ဉာဏ်ပညာကိုရအောင် ထုတ်ယူ၊ အဲဒါမှ
ဘဝတန်ဖိုးရှိတဲ့ အနှစ်သာရ၊ နာမ်ရုပ်ကို သိတဲ့ ပညာမှမရယင်

ငါတို့ရဲ့ ဘဝဟာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိကြီးနဲ့ နေရမှာမို့လို့ အဖိုး
မတန်သေးဘူးလို့ သဘောကျ၊ ကိုင်း-နောက်တဆင့် တက်ကြ
ရအောင်-

သဿတဒိဋ္ဌိနဲ့ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ မကပ်စွဲရအောင်

ယောစ ဝဿသတံ ဇီဝေ၊ အပဿံ ဥဒယဗ္ဗယံ။
ကောဟံ ဇီဝိတံသေယျော၊ ပဿတော ဥဒယဗ္ဗယံ။
(ခုဒ္ဒကနိကာယ်-ဓမ္မပဒ ပါဠိတော်-ဂါထာ-၁၁၃)

ယောစ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား။ ဥဒယဗ္ဗယံ၊ ရုပ်နာမ်
နှစ်သင်းတို့ရဲ့ ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းကို။ အပဿံ-အပဿန္တော၊
ကောင်းစွာထင်ထင်ဥာဏ်ဖြင့် မမြင်ရ ပါပဲလျက်။ ဝဿသတံ
နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကာလကြာအောင်။ ဇီဝေ-ဇီဝေယျ၊ အကယ်
၍ အသက်ရှင်ပြီးတော့ နေစေကာမူ။ တဿပုဂ္ဂလဿ၊ ထိုနာမ်ရုပ်
နှစ်ပါးတို့ရဲ့ ဖြစ်ပျက်ကို မမြင်ပဲနှင့် အသက် ရှည်သော
ပုဂ္ဂိုလ်၏။ ဇီဝနတော၊ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကာလ ကြာအောင်
အသက်ရှည်၍ နေရခြင်းထက်-

ဥဒယဗ္ဗယံ၊ ရုပ်နာမ် နှစ်ပါးတို့ရဲ့ ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းကို။
ပဿတော-ပဿန္တဿ၊ သိမြင်သောပုဂ္ဂိုလ်၏။ ကောဟံ၊ တနေ့
တရက် တနံနက်မျှ၊ ဇီဝိတံ၊ အသက်ရှည်ပြီးတော့ နေရခြင်းက။
သေယျော၊ မြတ်လှပါပေ၏။

နောက်တဆင့် တက်လာတာက ဥာဏိပညာတော့ ရတယ်၊
ဘယ်လောက်ရသလဲ၊ နာမ်ရုပ်သိတဲ့ ဥာဏိပညာ၊ စာလိုပြော

ကြစို့ဆိုယင် နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ပေါ့၊ ဒါ ရုပ်တရား ဒါနာမ်တရား ဒါခန္ဓာငါးပါးလို့ သိတဲ့ ဉာဏ်ရလို့ သက္ကာယ ဒိဋ္ဌိတော့ ကင်းပါပြီတဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီရုပ်တရားဟာ မြဲတယ်လို့ ဆိုပြီး ပြောင်းပြန်ကြီး စွဲထားယင် ခက်တယ်၊ အဲဒါ သဿတဒိဋ္ဌိ။

ဒီဝေဒနာသညာသင်္ခါရ ဝိညာဉ် ခန္ဓာတွေဟာ နိစ္စပဲလို့ ပြောင်းပြန်ကြီးဖြစ်ထားယင် သဿတဒိဋ္ဌိခေါ်တယ်၊ မြတ်စွာ ဘုရားက ရုပ်နာမ်တွေဟာ တလစပ် ပျက်နေလို့အနိစ္စဘယ်လိုပဲ ဟော ဟော အနိစ္စဆိုတာကို လက်မခံဘူး၊ ရုပ်တရားကိုတော့ လက်ခံတယ်နော်၊ ရုပ်တရားကြီးဟာ နိစ္စလို့ ပြောင်းပြန်ကြီး ဖြစ်နေယင်အေး- ဒီလူ အယူအဆမှာ သဿတဒိဋ္ဌိကြီး ဖြစ်နေ ပြန်ပြီတဲ့။

သဿတဒိဋ္ဌိ^၁နဲ့ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ-ကင်းရှင်းသွားတဲ့အချိန်

အနိစ္စကို မြင်မှ ဘာဖြစ်သလဲ၊ သဿတဒိဋ္ဌိက ကင်းတယ်၊ နောက်တမျိုး ပြောကြစို့ အပျက်ကိုမြင်မှ မြဲတဲ့အယူသဿတ ဒိဋ္ဌိကင်းတယ်၊ အဖြစ်မှန်ကိုမြင်မှ ပြန်မဖြစ်တော့ဘူးလို့ ယူဆ ထားတဲ့ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ^၂ ကင်းတယ်။ တခါ တခါကျတော့ လူတွေက သေပြီးနောက် ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူးလို့ ဒီလိုယူတဲ့ အယူက ရှိသေးတာကိုး။ သေပြီး ပြီးတာပါပဲ၊ နောက်ဘာမှ မဖြစ် တော့ဘူးဆိုတော့ အဲဒါက ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ^၃။

ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ ဘယ်အချိန် ရှင်းသလဲ၊ ရှုကွက်ထဲ ဝိပဿနာ တင်၊ ဥာဏ်နဲ့ ခန္ဓာကို ရှုလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ရုပ်နာမ် (၂) ပါးတွေ တလစပ် ဖြစ်ဖြစ်နေတာလဲ တွေ့တယ်၊ တလစပ် ပျက်စီး ပျက်စီးနေတာလဲ တွေ့တယ်၊ ဖြစ်လာတဲ့ သဘောနဲ့ ပျက်စီးနေတဲ့ သဘောနှစ်ခုကို တွေ့လိုက်ပြီလဲဆိုရော၊ ယောဂီရဲ့ ဉာဏ်ထဲ ဘယ် နှယ်ရှင်းသွားသလဲ။

ဪ- ငါစောစောက ထင်ထားတာက ရုပ်နာမ်ဟာ မပျက်ဘူးလို့ ထင်ထားတာ၊ ခုတော့ ပျက်စီးတာကြီး တွေ့ပြီ ဆိုတော့ မပျက်ဘူးဆိုတဲ့ အယူအဆ သဿတဒိဋ္ဌိ^၁ သည် အပျက် မြင်တဲ့အချိန် ရှင်းသွားပြီ။

ပျက်သွားပြီးတဲ့ ရုပ်နာမ်တွေပြန် မဖြစ်တော့ ဘူးလို့ ယူဆ ထားတဲ့ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ^၁ကြီး ဟာလဲပဲ အသစ်အသစ် အကြောင်းနဲ့ အကျိုးဆက်ပြီးတော့ ရုပ်နာမ်တွေရဲ့ အဖြစ်ကို တလစပ် မြင် လာတော့ ဪ ရုပ်နာမ်တွေဟာ တလစပ် ဖြစ်ဖြစ်နေတဲ့ သဘောရှိတယ်၊ အဖြစ်ကိုမြင်တဲ့အချိန် ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ^၁ လဲကင်းတယ်၊ ဒါ့ကြောင့်-

သဿတဒိဋ္ဌိ^၁နဲ့ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ^၁ - ပယ်သတ်နိုင်ရန်

နာမရူပဝဝဋ္ဌာနေန၊ နာမ်ရုပ် (၂) ပါးကို ပိုင်းခြား သိတယ်ဆိုတဲ့ ဥာဏ်ပညာဖြင့်။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ^၁၊ သတ္တဝါရှိနေ

တယ်ဆိုတဲ့ အမှတ်သညာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိကြီးကို။ ပဇာတိ၊ ပယ်သတ်နိုင်၏။

နာမ်ရုပ်သိတဲ့ ပညာက သက္ကာယဒိဋ္ဌိကို ပယ်တယ်။

ဥဒယဒဿနေန၊ နာမ်ရုပ်တို့ရဲ့ အဖြစ်ကို မြင်တဲ့ဉာဏ်က။ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ၊ ပြတ်တယ်ဆိုတဲ့ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိကြီးကို။ ပဇာတိ၊ ပယ်တယ်။

ဗယဒဿနေန၊ နာမ်ရုပ်ရဲ့ အပျက်ကို မြင်တဲ့ဉာဏ်က။ သဿတဒိဋ္ဌိ၊ နာမ်ရုပ်တွေမပျက်ဘူးခိုင်မြဲတယ်လို့ ယူစွဲထားတဲ့ သဿတဒိဋ္ဌိကြီးကို။ ပဇာတိ၊ ပယ်သတ်နိုင်တယ်။

ဒါကြောင့် ဥဒယနဲ့ ဗယ အဖြစ်နဲ့ အပျက်ကို မြင်ယင် သဿတနဲ့ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ စင်တယ်။ အဲဒါမှ ဘဝမှာ အဖိုးတန် တယ်၊ ဖြစ်ပျက်မှ မမြင်သေးယင် သဿတဒိဋ္ဌိနဲ့ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိလဲ ကင်းမှာ မဟုတ်သေးတော့ လူ့ဘဝမှာ အဖိုးမတန်သေးဘူး တဲ့၊ ဉာဏ်ဟာ ဒီလိုအဆင့်ဆင့် တက်လာတယ်။ ဒါကြောင့်-

ယော စ ဝဿသတံ ဇီဝေ။ အပဿံ ဥဒယဗ္ဗယံ။

ကောဟံ ဇီဝိတံသေယျော၊ ပဿတော ဥဒယဗ္ဗယံ။

ယောစ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား။ ဥဒယဗ္ဗယံ၊ ရုပ်တရား နာမ်တရားနှစ်ပါးတို့ရဲ့ ဖြစ်တယ် ပျက်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောကို။ အပဿံ-အပဿန္တော၊ ကောင်းစွာ ထင်ထင် မသိ မမြင် ရသည် ဖြစ်၍။ ဝဿသတံ၊ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ ကာလကြာ

အောင်။ ဇီဝေ-ဇီဝေယျ၊ အကယ်၍ အသက်ရှင်ပြီးတော့
နေရစေကာမူ။ တဿပုဂ္ဂလဿ၊ ထိုဖြစ်ပျက်ကိုမမြင်ပဲနဲ့ အသက်
ရှည်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏။ ဇီဝနတော၊ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကာလကြာ
အောင် အသက်ရှည်ရခြင်းထက်။

ဥဒယဗ္ဗယံ၊ ရုပ်နာမ် နှစ်သင်းတို့ရဲ့ ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းကို။
ပဿတော-ပဿန္တဿ၊ တွေ့မြင်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏။ ဧကောဟံ၊
တနေ့တရက် တနံနက်မျှ၊ ဇီဝိတံ၊ အသက်ရှည်ပြီးတော့နေရ
ခြင်းက။ သေယျော၊ မြတ်လှပါ၏။

တန်ဖိုးရှိတဲ့ဘဝရဲ့ အနှစ်က အဖြစ်အပျက်ကို မြင်တဲ့ဥာဏိ၊
ဥဒယဗ္ဗယဥာဏိပေ၊။ အဲဒီတော့ ယခုပြောခဲ့တာတွေ ပြန်စဉ်
လိုက်စမ်းပါ၊ ဘယ်ကစလာခဲ့တာလဲ။

ဘဝတန်ဖိုး ရှိကြရအောင်

စီးပွားဥစ္စာရဲ့ အနှစ်ဟာ ဒါန၊ ဘာကြောင့် စီးပွားဥစ္စာ
ဟာ လောကနိဗ္ဗာန် မဟုတ်သလဲ၊ ရန်သူမျိုးငါးပါးခိုင်းနေလို့
လောကနိဗ္ဗာန်အစစ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် စီးပွားဥစ္စာ
ထဲက ထုတ်၍ ထုတ်၍ လှူဒါန်းခြင်းဆိုတဲ့ဒါနမူပုယင် ဘဝရဲ့
အနှစ်ကိုချပြီလို့ တချက်မှတ်လိုက်၊ စီးပွားဥစ္စာက အကာ။

အသက်ဘယ်လောက်ပဲ ရှည်လို့ ဘယ်လောက်ပဲ ကျန်းမာ
နေနေ ကိုယ်ကျင့် တရားမရှိယင် မကောင်းကျိုး ငါးမျိုးနဲ့
အသက်ရှည်နေရတာမို့လို့ ဘဝဟာ အနှစ်မရှိဘူး၊ အသက်
ရှည်ခြင်း ကျန်းမာခြင်းသည် ပဓာနမဟုတ်ဘူး၊ မကောင်းကျိုး
ငါးမျိုးကို ဖယ်ပြီးတော့ အသက်ရှည်ရတာမို့လို့ သီလနဲ့
ပြည့်စုံခြင်းသည် ဘဝရဲ့တန်ဖိုးရှိတဲ့ အနှစ်။

နောက်တဆင့် တက်လှိုက်ပြန်တော့ ကိုယ်ကျင့်တရား ဘယ်
လောက်ပဲ ကောင်းကောင်း ဝိရိယမရှိတဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားဟာ
ထိပ်တန်း မရောက်နိုင်ဘူး။ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့သူဟာ
အဲဒီ ကိုယ်ကျင့်တရားကို ဝိရိယနဲ့ တွဲစပ်ပေးပါမှ ထိပ်တန်း
တက်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဝိရိယနဲ့ ပြည့်စုံသူသည် တရက်လောက်ပဲ နေရ
နေရ ဘဝဟာ အဖိုးတန်တယ်။ သမ္မပ္ပဓာန်လုံ့လ ဝိရိယမှ မပါ
ခဲ့ယင် နှစ်ပေါင်းတရာကြာကြာ ဘဝဟာ အဖိုးမတန်ဘူး။ ဝိရိယ
သည်ဘဝရဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အနှစ်။

ဝိရိယတော့ တပည့်တော်ပြည့်စုံပါပြီဘုရား၊ လုံ့လောက်ရဲ့
လားလို့ မေး၊ မလုံ့လောက်သေးဘူး၊ ဝိရိယနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ
ကြိုးစားနေနေ တည်ငြိမ်တဲ့စိတ် မရှိပဲနဲ့ ကြိုးစားနေယင်
ဒီဝိရိယလဲ ခရီးမတွင်ပါဘူး၊ တည်ငြိမ်တဲ့ စိတ်လို့ ခေါ်တဲ့
သမာဓိကိုရမှ နီဝရဏ တရားငါးပါးကင်းပြီးတော့ ကြိုးစား
ခြင်းမို့ ခရီးတွင်တယ်၊ သမာဓိနဲ့ အသက်ရှည်ရတာမို့ အဖိုး
တန်တယ်။

ဒါကြောင့် သမာဓိဟာ ပီတိသုခကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်တယ်၊
စီးပွားကုစွာတွေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ချမ်းသာထက်ပိုပြီးတော့ ကောင်း
တယ်၊ ပီတိသုခ အရသာကို ဖြစ်စေတဲ့အတွက်ကြောင့် သမာဓိနဲ့
ပြည့်စုံရတာဟာ ဘဝမှာဖြင့်ယင် တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်တဲ့ အနှစ်ပဲ
သမာဓိနဲ့ ပြည့်စုံရုံနဲ့ လုံ့လောက်ပြီလားဆိုတော့ မလုံ့လောက်
သေးဘူး၊ ပညာရမှ။

ဘာပညာလဲ၊ သတ္တဝါနဲ့ နာမ်ရုပ်မှခွဲသိတဲ့ပညာ၊ ခန္ဓာငါး

ပါးလောက် နားလည်တဲ့ ပညာကိုရအောင် ကြိုးစားကြအုံး၊
 ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးလောက်မှ မသိယင် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ^၁
 ကြီးနဲ့ အသက်ရှင်နေရတာမို့လို့ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကြာပေမယ့်
 ဘဝဟာ အဖိုးမတန်ဘူးတဲ့၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ^၁ ကင်းပြီးတော့ နေရမှ
 ဘဝအဖိုးတန်တယ်ဆိုတဲ့ အတွက်ကြောင့် နာမ်ရုပ် (၂)ပါးကို
 သိတဲ့ပညာကို ရအောင်ကြိုးစားကြ။

နာမ်ရုပ်ကိုသိတဲ့ ပညာဟာ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ဘဝရဲ့ အနှစ် အဲဒါ
 ကို ခန္ဓာထဲက ထုတ်ယူရတယ်၊ သီလသမာဓိ ဝီရိယ ဆိုတဲ့
 အနှစ်ကို ဘဝကနေ ထုတ်ယူရတယ်၊ ပညာဆိုတဲ့ အနှစ်ကို
 ခန္ဓာထဲက ထုတ်ယူရတယ်။

နာမ်ရုပ်တော့ သိပြီ၊ လုံ့လောက်ရဲ့ လားမေး၊ မလုံ့လောက်
 သေးဘူး၊ နာမ်ရုပ်တို့ရဲ့ ဖြစ်ပျက်မမြင်ယင် သဿတဒိဋ္ဌိ^၁ မကင်း
 သေးဘူး၊ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ^၁မကင်းသေးဘူး၊ နာမ်ရုပ်တို့ရဲ့ ဖြစ်ပျက်ကို
 မြင်မှ သဿတဒိဋ္ဌိ^၁နဲ့ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ^၁ (၂)ပါးကင်းမှာမို့လို့ ဘဝ
 ရဲ့ အကောင်းဆုံးအနှစ်သာရဟာ နာမ်ရုပ်တို့ရဲ့ ဖြစ်ပျက်ကို
 မြင်တဲ့ ဥာဏ်၊ အဲဒါကိုရအောင်ယူ၊ ခန္ဓာထဲက ဒီဥာဏ်ကို
 ထုတ်ယူရတယ်၊ ဒါကြောင့်-

အကောကို တွယ်တာမက်မောမနေကြနဲ့.

အနိစ္စာဒိသဘာဝေဟိ အဘိဏ္ဍပဋိပိဋနတ္တာ နိဿာရဿ
 ဣမဿကာယဿ ဘာဝနံနာမသာရော။

အနိစ္စာဒိသဘာဝေဟိ၊ အနိစ္စအစရှိသော အချက်တို့ဖြင့်။
 အဘိဏ္ဍပဋိပိဋနတ္တာ၊ အမြဲမပြတ် နှိပ်စက်၍ နေလေသောကြောင့်။
 နိဿာရဿ၊ အနှစ်သာရရှာမရသော။ ဣမဿကာယဿ၊ ဤ

ခန္ဓာကိုယ်ကြီးရဲ့။ သာဓောနာမ၊ အနှစ်သာရ ဟူသည်ကား။
ဘာဝနံ၊ ဘာဝနာတရားပါပေတည်း။

အနိစ္စအချက်နဲ့ မပြတ်နှိပ်စက် နေတဲ့ခန္ဓာ၊ ဒုက္ခအချက်နဲ့ မပြတ်နှိပ်စက်နေတဲ့ ခန္ဓာ၊ အနတ္တအချက်နဲ့ မပြတ်နှိပ်စက်နေတဲ့ ခန္ဓာ၊ ဘာများ အနှစ်သာရ ရှိသလဲ၊ မကြာခင် ပစ်ရမယ်၊ ငှက်ပျောတုံးကို အခွံတွေခွာ၊ ခွာလိုက်တိုင်း ခွာလိုက်တိုင်း အပေါ်က တဖပ်ခွာလိုက်လဲ အခွံပဲ၊ နောက်တဖပ် ခွာလိုက်လဲ အခွံပဲ၊ ခွာယင်း ခွာယင်းနဲ့ အခွံချည်းပဲ ထွက်တယ်၊ အနှစ် မရပါဘူး။

ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ ငှက်ပျောတုံးနဲ့ မခြားဘူးလို့ သဘော ကျ၊ ရူပက္ခန္ဓာ တထပ်ခွာ အကာပဲ၊ ဝေဒနက္ခန္ဓာ တထပ်ခွာ အကာပဲ၊ သညက္ခန္ဓာ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာ တထပ်စီ တထပ်စီခွာ၊ ခွာချင်တိုင်းခွာ ငှက်ပျောတုံးလို အကာချည်း ထွက်တယ်၊ မကြာခင်သုသာန်မှာ ပစ်ရတော့မယ်၊ ဘာများ အနှစ်ရှိသလဲ။

ဒီခန္ဓာ အနှစ်ရှိတယ် ထင်ပြီးတော့ မှမ်းမံပြင်ဆင်နေယင် အကာကိုတုတ်တမက်မောနေကြတာ၊ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အနှစ်ဟာ ဘာလဲ၊ အနိစ္စဖြစ်နေတာ ဖြစ်မှန်းသိအောင်ကြည့်၊ အနိစ္စာ နုပဿနာဉာဏ်ရယင် အဲဒါခန္ဓာကိုယ်ရဲ့အနှစ်၊ ဒုက္ခဖြစ်နေတာ ဖြစ်မှန်း သိအောင်ကြည့်၊ ဒုက္ခာနုပဿနာ ဉာဏ်ရယင် အနှစ်၊ အနတ္တဖြစ်နေတာ ဖြစ်မှန်းသိအောင်ကြည့်၊ အနတ္တာ နုပဿနာ ဉာဏ် ရယင် အနှစ်ပါပဲ။ အဲဒါဘဝမှာ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အနှစ်လို့ သဘောကျ။

လူ့ဘဝနေရာကျိုးနပ်အောင်

ဒီအနှစ်ကိုရအောင် လူ့ဘဝမှာ နေရာကျိုးနပ်ပြီ၊ သေရ
ကျိုးနပ်ပြီ၊ အဲဒီအနှစ်မှ မရယင် ဘဝမှာ နေရာကျိုးလဲမနပ်
သေရကျိုးလဲ မနပ်ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့်-

သာရဉ္စသာရတော ဥတု၊ အသာရဉ္စ အသာရတော။
တေသာရံ အဓိဂစ္ဆန္တိ၊ သမ္မာသကပ္ပဂေါစရာ။

(ခုဒ္ဒကနိကာယ်=ဓမ္မပဒ ပါဠိတော်-ဂါထာ=၁၂)

သမ္မာသကပ္ပ ဂေါစရာ၊ မှန်ကန်တဲ့ အကြံအစည် အတွေး
ခေါ်လျှင် ကျက်စားရာ အာရုံ ရှိနေကြကုန်သော။ ယေနရာ၊
အကြင်လူရော နတ်ပါ သတ္တဝါတို့သည်။ သာရဉ္စ၊ တကယ်
အနှစ်ရှိတဲ့ ဒါန သီလ ဘာဝနာဆိုတဲ့ တရား သုံးပါးကိုလဲပဲ။
သာရတော၊ အနှစ်ရှိတဲ့ အနေအားဖြင့်။ ဇာနန္တံ၊ သိရှိကြ
လေကုန်၏။

အသာရဉ္စ၊ အနှစ်မရှိတဲ့ စီးပွား ဥစ္စာရယ် အသက်ရှည်
ရတဲ့ ကျန်းမာရတဲ့ ဘဝရယ် ကိုယ်ခန္ဓာရယ်ဆိုတဲ့ အကာ
တွေကိုလဲပဲ။ အသာရတော၊ အနှစ်မရှိဘူးလို့။ ဇာနန္တံ၊ သိရှိ
ကြလေကုန်၏။

တေ၊ ထိုအနှစ်နဲ့ အကာခွဲပြီးတော့ သိရှိ နားလည်ကြတဲ့
လူအပေါင်းတို့သည်။ သမ္မာသကပ္ပ ဂေါစရာ၊ မှန်ကန်တဲ့
အတွေးခေါ် အယူအဆ လက်ခံ ထားကြကုန်သည် ဖြစ်၍။
သာရံ၊ တကယ် အနှစ်စစ် အနှစ်မှန်ဆိုတဲ့တရားကို။ အဓိဂစ္ဆန္တိ၊
လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပိုင်ပိုင်မိမိ ရရှိနိုင်ကြလေကုန်သတည်း။

“သာဓု....သာဓု....သာဓုပါဘုရား”

တရားသိမ်းနိဂုံးဂါထာ

သဗ္ဗိတံမေ မဟာပုညံ၊ ဓမ္မဒေသကသဗ္ဗိတံ။

တေနသဗ္ဗေသုခါယန္တု၊ ဇနာက္ကဋ္ဌသမင်္ဂိနော။

မေမယာ၊ ဒေသက ဖြစ်သော တရားဟောဆရာ ငါသည်။
ဓမ္မဒေသကသဗ္ဗိတံ၊ ဘဝတန်ဖိုးအမည်တပ်ကာ ဟောကြားအပ်
တဲ့ ဓမ္မကထာဒေသနာတော်နှင့် စပ်ယှဉ်သော။ ယံမဟာပုညံ၊
အကြင်ဓမ္မဒါန-တရားအလှူတည်းဟူသော ဘာဝနာမယ ပုည
ကြိယ ကုသိုလ်ထူးကို။ သဗ္ဗိတံ၊ တရားလိုလားကြတဲ့ အမျိုး
ကောင်းသားသမီးများအတွက်ကောင်းစွာ မသွေဆည်းပူးလိုက်
ရပါပေပြီ။

တုမေဟိပိ၊ တရားချစ်ခင်စိတ်ကောင်းဝင်ကြကုန်သောသင်
သူတော်စင်ပရိသတ် အပေါင်းတို့မှာလဲ။ ယံမဟာပုညံ၊
အကြင်ဓမ္မသဝန-တရားနာကြားရခြင်းတည်းဟူသော ဘာဝနာ

မယ ပုညကြိယ ကုသိုလ်ထူးကို။ သဒ္ဓိတံ၊ ကောင်းစွာမသွေ
ဆည်းပူးမိကြပါပေပြီ။

တေန၊ ထိုသို့ဆည်းပူး ဓမ္မဒါန ဓမ္မသဝန ဘာဝနာမယ
ပုညကြိယ ကုသိုလ်ထူးကြောင့်။ သဗ္ဗေ၊ လူအရပ်ရပ် နတ်
အဖြာဖြာဗြဟ္မာ မကြွင်းခပင်းဥဿါအလုံးစုံကုန်သော။ ဇနာ၊
တရားနာပရိသတ်နှင့်တကွ သတ္တဝါဟူ နတ် လူ ဗြဟ္မာပေါင်း
များစွာတို့သည်။ ဣဋ္ဌသမင်္ဂီနော။ မိမိတို့ လိုလားတောင်းတအပ်
သော ဣဋ္ဌအထွေထွေ ကျက်သရေ မင်္ဂလာပေါင်းများစွာတို့
နှင့် ပြည့်စုံကြကုန်သည်ဖြစ်၍။ သုခါယန္တု၊ ယနေ့ကစ နိဗ္ဗာန်
ရသည့် ဘဝတိုင်အောင် စိတ်ရှင်လန်း၍ ကျန်းကျန်း မာမာ
ချမ်းချမ်းသာသာ ရှိတော်မူကြပါစေကုန်သတည်း။

“သာဓု....သာဓု....သာဓုပါဘုရား”

အမြတ်ဆုံးဒါန

ဤဘဝတန်ဖိုးတရားတော်စာအုပ်ကို
ရန်ကုန်မြို့ ငါးထပ်ကြီးဘုရားလမ်း

အမှတ် (၇) နေ

မိဘများအမှူးပြုသော

ဦးကြူ-ဒေါ်ခင်မြင့် တို့၏

မ,တည်ပဒေသာပင် ရန်ပုံငွေဖြင့်

စိုက်ထုတ်၍

ဤစာအုပ်မှ ဖြစ်ပေါ်လာသော

ဓမ္မပူဇာများကို

သီတဂူ ရေအလှူတော် ၌

ပါဝင်လှူဒါန်းမည်ဖြစ်ပါသည်